Drøm og Daad,

romantisk Lystspil

af

C. Hostrup.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Bog- og Papirhandler F. H. Eibe,

Trykt hos Louis Klein.

1854.

Drøm og Daad.

Personer.

Hertugen.
Agnese, hans Datter.
Grev Hermion, hans Broder.
Grev Uberto.
Grev Odoardo Strappini.
Eugenia.
Silvestro, hendes Broder.
Enrico.
Tommaso, } Fiskere.
Claudio, }
Fabio, }
Bruno, } Haandværkere.
Bartolo, }
Pandolfo, }
Grev Ubertos Page.
En Adelsmand.
Adelsmænd og Damer, Soldater, Tjenere, Borgere og Fiskere.

Første Akt.

Ved Havnen. I Forgrunden Huse. En lav Steendæmning gaaer tvers over Scenen. Bag den Havet, hvorfra nogle Master rage i Vejret. Adskillige Fiskere sidde ved deres Fiskekurve, deriblandt **Claudio** og **Tommaso** i Forgrunden.

Tommaso.

Naa ja, jeg kan jo ikke nægte, det fornøjer mig at see en gammel Legekammerat igjen. Men jeg er kun bange for du vil fortryde det, at du er kommen hertil. Der hjemme i Fiskerlejet har man det dog bedst i alle Maader.

Claudio.

Det kommer an paa, hvor nøjsom man er. Jeg var ikke synderlig tilfreds med den Lykke, som Fiskerlejet kunde give mig.

Tommaso.

Ja det sige vi nu alle, saalænge vi ere hjemme, for vi troe, at Guldet herinde saadan drysser ud af Lommerne paa de rige Folk, saa vi blot behøve at

bukke os lidt for at faae Baaden fyldt med Piastre.
Nej, min Broder! du har noget at lære endnu.

Claudio.

Tommaso, nej! jeg tænker ej paa sligt;
jeg vil betroe dig alt. Det som mig drog
bort fra mit stille Hjem, fra Slægt og Venner —
det var en Drøm.

Tommaso.

En Drøm? lad høre da!

Claudio.

For fjorten Nætter siden, dengang Maanen
endnu sig speiled fuld og rund i Havet,
jeg laa i Baaden ene. Nys min Moder
begravet var; jeg havde ingen meer
at sørge for; mit Liv mig tyktes tomt,
min Udsigt mørk og glædeløs. Da bad jeg
i Nattens dybe Stilhed til Madonna,
bad hende bønligt vise mig et Maal,
som det var værdt at kæmpe for, et Maal,
saa skjønt og lokkende, at heelt det kunde
mit unge Hjerte fylde — og saa fjernt,
at for at naaes det fordred alt mit Mod
og al den Kraft og Kløgt, jeg har i Eje.

Tommaso.

Der kjender jeg min Claudio igjen.
Men sig mig da: hvad svarede Madonna?

Claudio.

Hun sendte mig en Drøm. Jeg stod alene —
saa forekom det mig — i denne Stad,
som engang med min Fader jeg har gjæstet.
Foran mig laa et prægtigt Marmorslot,
og paa dets høje Tind jeg saae en Kvinde,
en ung og dejlig Jomfru, smykt som Brud,
der vinked ad mig med et gyldent Slør.
Hvor højt hun stod, jeg skued klart hvert Træk
i hendes fagre Aasyn — mildt hun smiilte,
da greb en vældig Længsel mig, mit Hjerte
blev gjennemstrømmet brat af nye Kræfter,
og sikker paa min Lykke, jeg mig svang
op paa en Søjlefod og klavred dristig
fra Steen til Steen op mod det fjerne Maal
ad Slottets blanke Marmorvæg.

Tommaso.

Ha bravo!
Du kravled som en Flue opad Muren,
men dratted ned tilsidst — det kjende vi,
saa ende jo bestandig slige Drømme.

Claudio.

Nej, ikke mine, Ven! jeg drømmer bedre.

Tommaso.

Du kom da op og vaagned ej paa Vejen?

Claudio.

Jeg vaagned først, da sejersstolt og salig
jeg kasted mig for hendes Fod.

Tommaso.

Og her
vil du nu vaagen prøve paa det samme?
Jeg frygter for, du er paa gale Veje.

Claudio.

Jeg veed, jeg er det ej. Madonna selv
har sendt mig dette Syn. Jeg kom hertil
paa hendes Bud, jeg gaaer i hendes Ærind.

Tommaso.

Hvad vil du gjøre da?

Claudio.

Taalmodig vente,
indtil hun viser mig hvor Maalet findes;
men saa begynder Kampen, Dagens Hede
skal aldrig matte mig, og Morgensolen
ej see mig ørkesløs paa Lejet, før
tiltrods for Modstand, Spotterne tiltrods,
vis paa min Kraft og paa Madonnas Bistand,
jeg klavrer op til Lykkens høje Tind.

Fabio kommer.

Naa, saa du vil saa højt tilvejrs? Til Lykkens høje Tind? Det kan jeg lide. Du er ikke tabt bag af en Vogn, du!

Claudio.

Hvem er I?

Fabio.

En Fyr, som nok kunde give dig en Haandsrækning, naar du vil tilvejrs. Ja du seer paa mig, min Ven! Der er Folk, som er mere, end de see ud til.

Tommaso.

I seer ellers ud til at have været en pæn Mand, førend man opfandt de stærke Drikke.

Fabio.

Du mener kanskee, at jeg drikker, fordi jeg er lidt rød paa Næsen? Nej, min Ven, men jeg er Skræder, og jeg er temmelig nærsynet, og naar jeg sidder og syer, med Tøjet heelt oppe ved Øjnene, saa kan det sommetider hænde sig, at jeg kommer til at jage mig Naalen i Næsen. Saa kan han sagtens blive rød, Stakkel.

Claudio.

Naa det er altsaa op paa Skræderbordet I vil hjælpe mig? Nej Tak, den Ophøjelse skjøtter jeg ikke om.

Fabio.

Hvor kan du troe, at jeg saadan kan tage fejl af dig? Nej, min Ven! jeg er, uden Selvroes, en gammel Ræv, som med et halvt Øje kan see, hvad Folk due til.

Claudio.

Hvad seer du da paa mig?

Fabio.

Jeg seer, at du er en Helvedes Karl, min Ven! Du er af dem, der fløjte, naar de er gale i Hovedet, og friskvæk spytte, hvor det falder dem ind. Naar Verden er firkantet, og du vil have den rund, saa generer du dig slet ikke for at klippe Hjørnerne af. Naar du ikke vil have Regn, saa troer du dig Mand for at blæse Skyerne væk, og naar det er dig for mørkt om Natten, saa polerer du Maanen med dit Trøjeærme.

Tommaso.

Bravo, Mester! du er ikke saa tosset endda. Og hvad duer jeg til?

Fabio.

Du er en Klipfisk min Ven, som ikke duer til noget, før du har været ordentlig i Blød.

Tommaso.

Ja hvis du vil æde mig, saa kan det nok være, at du vil faae lidt ondt i Tænderne.

Fabio til Claudio.

Seer du, min Ven, jeg kunde maaskee vise dig en Gjenvej til Lykken, som ikke vilde slide synderlig paa dine Skosaaler. Du kan troe mig, jeg kjender Verden; jeg har taget Maal saavel af de Store, som de Smaa, og en Mand, der ikke er bange for sit Skind, ham kunde jeg nok skubbe ind paa en Plads, hvor der er hurtig Befordring.

Claudio.

Jeg forstaaer dig ikke. Forklar dig tydelig!

Fabio hviskende.

Jeg kjender en Flok brave Mænd, som nok vilde hjælpe dig tilvejrs, naar du vilde hjælpe dem igjen. Du troer maaskee, at det er lutter rødnæsede Stympere, som jeg. Nej, min Ven! der er Mænd i Guld og Fløjel, der er ægte Adelsblod, som er saa gammelt og saa tykt, som nogen vil forlange. Du kjender vel en Slump af dine ærede Kolleger?

Claudio.

Nej, jeg er Fremmed. Jeg kjender kun Tommaso der.

Fabio højere.

Ja ham faae vi vel neppe sat i Gang.

Tommaso.

Nej, naar jeg ligger saa godt som nu, saa maa I have et Gangspil til at lette mig.

Claudio.

Hvem kommer der?

Fabio.

Der? Aa det er Prindsesse Agnese, vor Hertugs Datter, som kommer fra Messen. Vi tales nærmere ved. trækker sig tilbage.

Agnese og **Eugenia** komme med Pager, som bære deres Bønnebøger.

Agnese.

See her, paa denne Plet, det lufter mildt.
Mig tykkes, det gjør godt i Dagens Hede
at faae et Vindpust fra den salte Sø.

Eugenia.

Og smukt, min Frøken, her man overseer
den vide Bugt. Hvor herligt Havets Blaa

indfattes som i Ramme af de mørke
Kastanieskove og de gule Marker!
See der, hisstovre, ligger eders Herres,
den unge Grev Ubertos Villa — der!

Agnese.

Men hvad betyder vel hiint sorte Punkt
paa Højen der? det saae jeg aldrig før.

Eugenia.

Vi spørge kan hiin Fisker. *til Claudio* Siig mig, Ven!
hvad kneiser der, hist paa den øde Høj,
bag Grev Ubertos Villa?

Claudio.

Undskyld mig,
min ædle Frøken! thi jeg veed det ej.

Agnese *vender sig mod ham; til Eugenia.*

Han veed det ej?

Claudio *afsides.*

Madonna! det er hende.

Tommaso *rejser sig paa Knæ.*

Da skal jeg have den Ære at sige jer det. Det er noget vi har faaet op i disse Dage, og man kalder det en Bavn. Det er for at hytte os for disse Helvedes Sørøvere, forstaaer I. Heelt derude

ved Havet, skal jeg sige jeres Højhed, der er ogsaa saadan en Anstalt, og saasnart de nu derude faae Kik paa Karnaljerne, saa stikke de Fyr paa, og det kan de see deroppe fra Højen, og saa tænde de ogsaa for at vi her strax kan lave os istand til at børste dem af. Forstaaer jeres Høihed det nu?

Agnese.

Jo Tak, min Ven! jeg fatter det heelt vel.

Eugenia til Agnese.

Nej see den anden Fisker, hvor forbavset
og henrykt han betragter eder, see —
Nej, nu han sænked Blikket.

Agnese.

Han er smuk.
Kom lad os tale til ham. til Claudio
Da som Sømand
du ikke kjender slige Tegn, saa er du
vel Fremmed her?

Claudio.

Jeg var det, høje Frøken!
men nu, fra denne Stund, er her mit Hjem.

Agnese.

Du sætter Bo blandt os? naa det var Ret.
Du er maaskee tilsinds at gifte dig
med en af Landets Piger?

Claudio.

Eders Høihed!
saa er min Agt.

Agnese.

Til Lykke da!

Claudio.

Jeg takker!
Jeg trænger vel til eders gode Ønsker,
ifald min Plan skal lykkes.

Agnese.

Virkelig?

Eugenia.

Hvem er da Pigen? elsker hun dig ej?

Claudio.

Ej end, min Frøken! O men, ved Madonna!
hun bliver nødt dertil, hun faaer ej Ro,
før hun det gjør.

Agnese.

Du sikker er paa Sejren?
Nu ja! maaskee hun er en frygtsom Due,
som let du skræmmer ved dit Overmod.

Claudio.

Ved Himlen! hun er ikke hvad I troer,
hun er saa kjæk og stolt, som eders Høihed.

Agnese.

Saa vil hun tykkes ilde om din Trods.

Claudio.

Jeg trodser ikke paa min egen Styrke,
jeg venter Hjælp. Hør mig, min høie Frøken!
Madonna selv har Seiren mig forjættet,
jeg veed hun holder hvad hun lover, ja
jeg troer saa vist, som intet jeg formaaer
mod hendes Villie, at en Mand, hvem naadig
hun sender mod et Maal, ei feigt skal tvivle,
men gaae i Kampen med saa hævet Pande,
som om den alt var smykt med Seirens Krands.

Agnese.

Du taler djærvt og stolt, det maa man sige.
til Eugenia
Jeg tvivler ikke paa, han Pigen vinder.

Eugenia.

Det vil beroe paa hvordan Pigen er.

Agnese.

O tro mig, min Eugenia! vi formes
dog alle væsentligt af samme Stof.

Hvor højt og sikkert end vi staae, vi har
et medfødt Velbehag ved mandig Styrke,
og hvor vi møde den, en medfødt Svaghed.
til Claudio
Lev vel! og lad mig see, du holder Ord!
Jeg paa din Bryllupsdag skal sende dig
en Brudegave. Skik mig blot et Bud,
naar Gildet staaer!

Claudio.

Vær vis paa, eders Højhed!
I er den første, som faaer Bud derom.

Agnese og Eugenia med Følge gaae.

Claudio.

O Tak, Madonna! du har ej mig sveget,
og sandelig! jeg sviger ikke dig.
kaster sine Fisk ud i Vandet
Nu skal I ud at svømme stakkels Fanger!

Tommaso.

Hvad gjør du der? Er du bleven gal — at
smide Fiskene ud igjen?

Claudio.

Nu er jeg ikke Fisker meer.
kaster Kurven bag efter
See saa! —
Tommaso! jeg har fundet hvad jeg søgte.

Tommaso.

Hvad siger du? Du har dog vel ikke kastet dine Øjne paa den Hofdame?

Claudio.

Agnese hedder hun, o søde Navn!
det klinger i mig som en fjern Erindring,
et Minde, længst forglemt, fra Sjælens Fortid,
da den i Paradiis med Engle leged.

Tommaso.

Han er jo bleven reent gal.

Claudio.

Hun sagde selv: Til Lykke! O min Drøm!
du vinker atter med det gyldne Slør.
— Jeg iler flux til Slottet.

Tommaso.

Hvad, vil du virkelig kravle opad Muren? Nej hør, Claudio!

Claudio.

Jeg forstaaer
mig ej paa nogen Krogvej. Hertugen
skal sige mig, for hvilken Priis man vinder
hans Datters Haand. Jeg gjør hvad han forlanger.
Er ikke hun en Kvinde, jeg en Mand?
hvad meer behøves til et Ægteskab?

iler ud.

Tommaso.

Muligviis mener dog Hertugen, at der behøves mere. Men naar Claudio først har sat sig noget i Hovedet, saa kan man ikke knibe det ud af ham med gloende Tænger. Jeg gad dog see, om han virkelig render derop. *til Fabio, som er kommen hen i Forgrunden* Af Vejen, Skræder!

gaaer med sin Kurv.

Fabio.

Den Claudio kunde vi bruge, vi trænge jo netop til saadan en Bovehals. Han talte om at gaae op til Slottet — hvad vilde han der? Det er ikke den rigtige Vej til at gjøre Lykke. Nej, da kunde jeg vise ham en som er bedre. Jeg skal dog passe ham op, naar han vender tilbage; han kommer vistnok med Halen mellem Benene. Nej den Hertug — hæ! det er en raaden Green at klynge sig til. — Men hvad jeg nu har virket i disse Dage! jo vi Gamle sidde ikke ledige paa Torvet. Bravo, min Dreng, *klapper sig paa Kinden* det skal du have et lille Glas Viin for.

gaaer.

Værelse hos Hertugen.

Hertugen, Grev **Hermion** og Grev **Uberto** træde ind.

Hertugen.

Min kjære Broder! Hvor det glæder mig,
at det dog engang lykkes os at drage

dig bort fra dine lærde Drømmerier
og fra dit Landlivs Ro. Vi alle skjønne
højt paa den sjeldne Lykke her at see dig,
især til denne store Højtid. — Alt
du kjender vel den ædle Grev Uberto,
vor Svigersøn?

Hermion.

Desværre nej!

Uberto.

Men dog
maaskee af Navn Hr. Greven kjender mig?

Hermion.

Jeg lever ikkun halvt i denne Verden;
jeg er en gammel Bogorm, som mig gnaver
saa dybt ind i de mugne Pergamenter,
at Modens Røst, hvor højt endog den skriger,
kun sjelden naaer mit Øre. Midlertid,
skjøndt selv ej Helt, jeg elsker Heltemod,
og i min Arnekrog jeg tidt med Glæde
har hørt om Sejre, som min Broder vandt,
dog eders Navn jeg aldrig hørte nævne.

Uberto.

Det er naturligt, thi, min ædle Herre,
jeg er som I en Fredens Mand.

Hermion.

Ja saa?
Og dog I tænker paa at blive Hertug?
I veed maaskee, Hr. Greve, jeg er ældst,
jeg nærmest var til Kronen, da vor Fader
sit Øje lukked; men jeg følte grant,
at denne Arm var altfor svag til ret
med Kraft at svinge Magtens tunge Glavind.
Jeg gav det til min Broder — han forstaaer det.
— Saa I er altsaa Lærd?

Uberto.

Til Huusbehov.

Hermion.

Jeg fatter det. I skummer Fløden af,
I læser noget hist, og noget her.

Uberto.

Jeg læser som en Adelsmand.

Hermion.

Ja vist!
I søger noget der kan snakkes om.
Tro mig! jeg fatter fuldtvel eders Værd;
I har en heel Deel nette smaa Talenter,
I skriver Vers, I blæser lidt paa Fløjte,
I er en Dandser paa en Hals.

Hertug.

Ja rigtig!
Hr. Greven er den bedste Dandser her.

Hermion.

Fortræffeligt! det maa man vistnok kalde
højst sjeldne Dyder for en Hertug.

Hertug.

Broder!

Uberto.

Jeg haaber, I vil ej fornærme mig.

Hermion.

Kan I fornærmes af en gammel Særling,
som tilstaaer selv, at ej han kiender Verden?
Den har vist skiftet Skik, fra jeg var ung:
da trængte den fornemmelig til Helte,
maaskee den nu har Trang til Dandsere.

Hertug.

Gaa, kjære Greve! bryd jer ej derom!

Uberto.

Jeg haaber nok, jeg eders Gunst skal vinde
engang med Tiden.

Hermion.

Bryd jer ej om det!
min Gunst har intet Værd. Farvel, Hr. Greve!
Uberto gaaer.

Hertug.

Du ligner dog dig selv, min kjære Broder!
Siig mig engang, hvad har vor Greve gjort dig?
hvorfor vil du den stakkels Fyr tillivs?

Hermion.

Hvorfor? Fordi han er en stakkels Fyr,
fordi jeg hader Stakler meer end Pesten.
Hvad skal de til? Vi har ej Brug for Stakler,
vi bruge Mænd.

Hertug.

Du lider ikke ret,
at jeg har valgt ham til min Svigersøn,
men det var fast nødvendigt. Som du veed,
jeg kuet har Senatet, stærkt beklippet
den stolte Adels Vinger, paalagt den
at svare Skat og Skyld som ringest Borger.
Det har du fordum billiget.

Hermion.

Og gjør
det end af ganske Hjerte.

Hertug.

For at mildne
den Bitterhed, som saa naturlig greb
de gamle Slægter, der staae Thronen nærmest,
jeg kaared til min Eftermand en Indfødt,
en Ætling af Strappiniernes Stamme,
den ældste og den mægtigste blandt alle.

Hermion.

Ja som bekjendt, jo ældre Stammen er,
des ringere dens Frugt.

Hertug.

Tro mig, min Kjære!
vort Valg er faldet paa en Hædersmand.
Han er ej Kriger just, men brav og snild,
agtet af Folket, nær besvogret med
de største Slægter. Tro du mig, min Broder!
det var det bedste Valg, der var at gjøre.

Hermion.

Saa har I Dyrtid her paa Mennesker.

Hertug.

Hvad kalder du et Menneske?

Hermion.

Et Væsen,
som ej er slet og ret en Tolvtepart
af et Dusin, men noget i sig selv;
som har med eget Navn sit eget Aasyn,
sin egen Røst, sin egen Drift og Daarskab,
som seer med eget Blik, gaaer trøstigt efter
sin egen Næse, ihvor skjæv den er,
og hvis han falder, før han Maalet naaer,
kun læsser Skyldens Vægt paa egen Skulder.
— Men lad det være godt igjen! Det Skete
staaer neppe til at ændre. Nu farvel!

Hertug.

Du spiser ej hos mig idag?

Hermion.

Tilgiv mig!
imorgen møder jeg til Bryllupsgildet.
Nu føler Trang jeg til en Hjertestyrkning
i mine Bøger, hos de gamle Helte.
Farvel, min Broder!

Hertug.

Gjør hvad dig behager!
Farvel!

Hermion gaaer.

Nu vel, hans Dadel er for stærk,
men den er ikke grundløs. Selv jeg kunde
mig ønsket vel en bedre Svigersøn.
Men skeet er skeet. Mit Sværd befæster Rig
saa han til sin Tid herske kan i Fred.
Min Datter lider ham. Maaskee kan ogsaa
hans Kræfter vore med forøget Ansvar.

Silvestro kommer.

Hertug.

Hvad Nyt, Silvestro!

Silvestro.

Høje Hertug! ude
der staaer en Fisker, som begjærer Adgang;
han paastaaer, at han har et vigtigt Bud,
som kun han kan betroe til eders Højhed.

Hertug.

Saa lad ham komme flur!

Silvestro gaaer.

Maaskee han bringer
os Nyt fra Havet om vor Arvefiende,
Sørøveren, der hærger vore Kyster.

Claudio kommer.

Hertug.

Naa, unge Mand, hvad søger du hos os?

Claudio.

En Herre, høje Hertug!

Hertug.

Hvad? en Herre?
Hvi søger du, min Ven! hvad alt du har?
Jeg, Landets Herre, jeg er ogsaa din.

Claudio.

Vid, ædle Hertug, jeg er Fremmed her,
en Fisker fra hiin vilde Klippekyst,
der skjærmer eders Land mod Vestenvinden.

Hertug.

Og du vil blive her for os at tjene?

Claudio.

Ja, ædle Herre, Lykken som jeg søger,
jeg sikrest troer at naae paa denne Viis.

Hertug.

Nu det er muligt, naar du blot er brav
og trofast og forresten ejer Gaver
paa Legem eller Sjæl, som vi kan bruge.
Siig mig, min Ven! hvordan vil du os tjene?
til hvilken Virken føler du dig kaldet?

Claudio.

Til hvad I vil, min Hertug!

Hertug.

Til hvad

Vil du da intet selv? Du duer da
til alt og intet?

Claudio.

Ædle Herre! sig:
Til alt, hvad ej er intet. Trænger I
just til en Mand, som ejer Mod og Kra
et sikkert Syn, en Haand der aldrig skjæl
en Higen efter eders Gunst at vinde
saa brændende, saa intet er den tungt;
en Mand, hvis Hjerte tørster efter Daad,
og som har faaet saa fast et Tag i Lykke
at haardest Modvind er ham Børneleg
og Stormens Hyl den lystigste Musik —
Har Trang I til en saadan Mand, min
saa kan I bruge mig.

Hertug.

Ved Himlens M

Du er en Helt i Munden i det mindste.

Claudio.

Prøv mig i Daad, før kan I ej mig døm

Hertug *afsides.*

Det er en Pralhans, slet og ret.

højt Min Ven!

Vi har os hjulpet hidtil taaleligt
med egne ringe Kræfter; hvis med Tiden
vi skulde trænge til Mirakelmænd,
saa skal vi kalde dig.

Claudio.

Men, høje Herre,
jeg har ej Tid at vente. I en Hast
maa eders Gunst jeg vinde.

Hertug.

Hvad? du maa?
Og hvorfor maa du hvad du ikke kan?
hvad twinger dig? naa tal!

Claudio.

I vil det vide?

Hertug.

Jeg vil.

Claudio.

Nu vel, jeg kjender ej til Omsvøb.
Saa viid, min Hertug! det der twinger mig,
er Kjærlighed — jeg elsker eders Datter.

Hertug.

Min Datter? raser du?

Claudio.

Nej, ædle Herre!

Hertug.

Den Knægt er fra Forstanden.

Claudio.

Der I fejl

Hertug.

Nu ved St. Joseph, er du ej afsindig,
saa gaaer din Frækhed over alle Grændser.
— Du elsker da Prindsessen?

Claudio.

Ja, min He

Hertug.

Og du vil sagtens ægte hende?

Claudio.

Ja.

Hertug.

Nu det kan ikke nægtes, det er dristigt.
En Fiskerdreng! en Træl!

Claudio.

Min ædle Herre!
jeg er en frifødt Mand, som ingensinde
har bøjet Knæ for nogen Hersker.

Hertug.

Seer man,
saa er din Fordring jo heel vel begrundet.
Men troer du og, frifødte, stærke Mand!
at du kan sætte denne Plan igjennem?

Claudio.

Det kan jeg.

Hertug.

Naa det troer du?

Claudio.

Jeg det veed.

Hertug.

Du veed det? bravo! du er mageløs.
Jeg kan ej nægte det, jeg næred Tvivl,
jeg havde troet i min Eenfoldighed,

at Sagen ikke just var Fod i Hose;
men du maa vide det.

Claudio.

Hør mig, min Her

Hertug.

Hvad kan det hindre dig, en saadan Helt,
at vi har andre Planer med vor Datter,
at vi har valgt en anden Svigersøn
— Jeg siger ej en bedre, men en anden —
og fastsat Bryllupsfesten til imorgen?

Claudio.

Hvad siger I?

Hertug.

Du veed det ej,
at hendes Højhed ægter Grev Uberto,
at sige, hvis du giver Lov dertil?

Claudio.

O milde Himmel! nej, det er umuligt!
Imorgen alt! O hør mig, ædle Herre!
har eders Datter valgt af egen Drift?

Hertug.

Naturligviis!

Claudio.

Hun elsker denne Greve?

Hertug.

Det gjør hun.

Claudio for sig.

O Madonna! er det sandt?
Hvorfor har du da sendt mig dette Syn,
og kom det ej fra dig, hvorfor har du
da tilladt det? — Nej, nej, det er umuligt!

Hertug.

Du bliver lidt urolig, troer jeg.

Claudio for sig.

Nej,
jeg tvivler ikke meer — tilgiv min Svaghed!
Endnu er Truslen tom og Vejen aaben,
jeg fast mig klamrer til Forjættelsen.
— Min ædle Herre!

Hertug.

Naa! er nu du vaagnet?

Claudio.

Jeg undres ej ved eders Højheds Fremfærd
i denne Sag — jeg finder den naturlig.
I holder fast ved hvad I har bestemt,
men, ædle Herre! det gjør ogsaa jeg,
og eders Plan er en Umulighed.

Hertug.

Ja saa?

Claudio.

Jeg maa forhindre den.

Hertug.

Maa du?
Men hvis nu jeg forhindrer dig deri,
hvis for Exempel jeg dig spærrer ind
i Taarnet her blot til i Overmorgen —
hvad gjør du saa?

Claudio.

Jeg veed det ej, min Hertug,
men ej det hjælper eder.

Hertug.

Ikke det?
Det var dog morsomt nok at prøve det.

Claudio.

Gjør hvad I vil!

Hertug.

Ved Himlen, du fortjener
ej nogen Skaansel — dog du skal ej sige,
vi frygte dig. Gaa frit, hvorhen du vil!

Claudio.

Vi skilles da i Fred, min ædle Herre,
skjøndt hver beholder end sin egen Mening.

Hertug.

Ja egen Mening, eget Egensind!

for sig

Hvor denne Mand dog minder om min Broders
Forklaring paa et Menneske. I Sandhed!
det vilde more Hermion at see ham.
— Hør, end et Ord!

Claudio.

Jeg hører, ædle Herre!

Hertug.

Vi er jo færdige.

Claudio.

For denne Gang.

Hertug.

Saa viis mig blot endnu en Tjeneste!
Jeg fordrer ej, at du skal vælte Klipper,
og samle Himlens Stjerner i en Pose,
og hvad du ellers kan; jeg ønsker blot
en ganske lille Billighed, min Ven! *skriver.*

Claudio.

Jeg er til eders Tjeneste, min Hertug.

Hertug.

Bring dette Brev da hurtig til min Broder,
Grev Hermion! *ringer.*

Claudio.

Med Glæde, Herre!

Silvestro kommer.

Hertug *til Silvestro.*

Hør!
Lad slux en Tjener vise denne Mand
hen til Grev Hermions Palads! — Farvel!
Claudio og Silvestro gaae.

Hertug.

Troer med sin Frækhed han at gjøre Lykke,
hvad heller er en Sværmer han, hos hvem

Forstandens Lys er kvalt i Drømmetaager?
Det blev mig ikke klart, men Hermion
har bedre Lejlighed at prøve ham.
— Nu pudsig var han, denne Himmelstormer,
og er han gal, saa er han det tilgavns.
Min Datter maa dog høre lidt derom,
det Frieri vil sikkert more hende.

gaaer.

Oplyst Værelse hos Grev Hermion.

Hermion træder ind med en Bog i Haanden.

Ja saadan er det — saadan maa det være;
saaledes har Historien bestandig
fortsat sin Vandring gjennem Verdenslivet.
Den kaarer sig en Stand, en enkelt Slægt,
i hvem den lægger Fylden af sin Aand:
den Trang som avler Daad, den sikre Tro
som holder Maalet fast, og endelig
den Lykke som gjør Daaden til Bedrift.
Dog her det gaaer som i Naturens Rige;
thi Træet bærer Frugt kun for en Tid,
tilsidst det mattes, bliver goldt og døer,
og Livets Kræfter tye til nye Stammer.
Saa er vort Adelskab, en ædel Plante,
hvis bedste Tid er omme. Friske Kræfter
maa vaagne, hvis ej Livet plat skal slukkes.

Enrico kommer.

Hr. Greve! Her er et Bud fra eders Broder, Hertugen.

Hermion.

Saa før ham herind!

Enrico aabner Døren for **Claudio**, som træder ind.

Hermion.

Hvad er dit Ærinde, min Ven!

Claudio.

Jeg har blot et Brev at levere jer, ædle Herre!

Hermion.

Lad mig see! læ er „Jeg sender dig et Menneske, so.n maaskee vil more dig. Har du Tid og Lyst, saa søg at erfare om han er klog eller gal! Stil ham paa en Prøve, hvilken du selv vil!“ Naa, det er godt.

Claudio.

Saa tillader I vel, jeg gaaer?

Hermin.

Nei, bi lidt! affides Saa jeg skulde prøve ham. høit Du seer ud, som du var Sømand.

Claudio.

Det var jeg ogsaa for en Times Tid siden, Herre!

Hermion.

Og hvad er du da nu?

Claudio.

Det lader sig ikke sige, Hr. Greve!

Hermion.

Hvorfor ikke? Du maa da enten være noget eller intet.

Claudio.

Nei, Herre! jeg staaer lige midt imellem. Jeg er i Vorden, men hvad jeg skal vorde, det veed Madonna.

Hermion afsides.

Han lader ikke saa gal endda. grunder Vi lidt! ja ved Himlen! det kunde blive en herlig Spøg. høit Hør, Enrico! taler sagte med ham.

Claudio afsides.

Mon Hertugen, ved at sende mig herhen, har lagt en Snare for mig? Nej det behøvede han ikke, jeg var jo i hans Magt. Og selv om saa var, han kan jo intet gjøre mig.

Enrico gaaer.

Hermion.

Hør, min Ven! du har vel ikke noget
spise hos mig idag?

Claudio.

Hvorledes, Hr. Greve! en ringe Mand,

Hermion.

Bryd dig ikke om det! Jeg hører hje
Landet, hvor vi ere vante til at blæse Et
Stykke. Ved mit Bord sidde Bønder og Hyrde
højt, som jeg selv. Naa, hvad svarer du?

Claudio.

Ædle Herre! jeg har desværre Forretni

Hermion.

Forretninger? Du som ikke er noget,
vorder? Kan du ikke ligesaa godt sidde
hos mig?

Claudio affides.

Han er Hertugens Broder. Han m
give mig Oplysning om alting. høit J
Herre! jeg takker eder.

Et dækket Bord bæres ind.

Hermion.

See, der har vi Maden. Vi to skal være ene om det. Hesda, Vadskevand! til Claudio Vi maa først toe vore Hænder. Tjenerne bringe det. Naa, Ven! hvorfor toer du dig ikke? lader som han vadsker sig.

Claudio.

Her er intet Vand, Herre!

Hermion.

Gjør ingen Ophævelser! Bær dig ad, ligesom jeg!

Claudio afsides.

Hans Skaal er ogsaa tom. høit Men, Hr. Greve! kunde vi ikke gjerne spare den Ceremoni?

Hermion.

Nej vist ikke, Ven! Reenlighed er en god Ting.

Claudio.

Nu som I vil, Herre! lader som han vadsker sig; afsides Det er sælsomt nok at toe sig i en tom Skaal.

Hermion.

Haandklæder! Vel! lader som han tager det ud af Tjenerens Haand; til Claudio Naa, hvorfor tager du ikke det Haandklæde?

Claudio.

Hvilket Haandklæde?

Hermion.

Det, som Curio rækker dig.

Claudio.

Naa det? griber i Luften og lader, som han tørrer sig.

Hermion.

See saa! Nu skal vi have fat paa Maden. Jeg haaber, du har en god Appetit. Hvad siger du om at begynde med et Stykke Oxekjød? En Tjener tager Laaget af et Fad.

Claudio afsides.

Det Fad er ogsaa tomt.

Hermion

lader som han skjærer et Stykke af og lægger paa sin Tallerken.

Naa gjør nu, ligesom jeg! Du skal see, at det er godt.

Claudio gjør ligesaa.

Jeg troer det nok, Herre. Ja det er dejlig mørt, og let at skjære i.

Hermion.

Og det er en god, styrkende Spise. Men du spiser jo ikke. En Mand, som vorder, maa have bedre Appetit. Curio! afdæk de andre Fade!

Claudio afsides.

De er alle tomme. Han vil drive Spot med mig.

Hermion.

See her! Duepostej! Friske Østers fra Havet! Dyrerøg! Salater! See her kan du vælge, hvad du holder meest af. Men du trænger maaskee til et Bæger Viin? til Tjeneren Skjænk i!

Claudio afsides.

Mon Vinen er af samme Slags? lader som han drikker Jo! høit Den Viin er slet, Herre!

Hermion smager.

Ja ved Himlen — den er flov og smagløs. En bedre Viin! skynd jer! den bedste Cyperviin! — Men du spiser saa lidt, min Ven! Tag dig nogle Østers!

Claudio.

Tak, Hr. Greve! de lade, som de spise Østers.

Hermion.

See, der har vi Vinen. Ja den er god. Smag paa den!

Claudio affides.

Det hjalp ikke. Kanden er ligesaa tom, som før. høit Men den er noget stærk, Herre! den gaaer i Hovedet.

Hermion.

Aa det har ingen Nød! til Tjenerne Naa sæt nu Kanden der, og gaa saa! Vi kan godt hjælpe os selv.

Tjenerne gaae.

Claudio.

Tillad, Hr. Greve! jeg fylder mit Bæger igjen! Det er en prægtig Viin.

Hermion.

Drik, min Ven! af den Viin har jeg fuldtop.

Claudio.

Ja det vil jeg troe. affides Han skal faae det betalt.

Hermion affides.

Det er dog en Karl, som kan gaae ind paa en Spøg. høit Men du spiser ikke, Ven! See her er friske Figner og Mandler!

Claudio.

Tak, Herre! nu er jeg mæt og vil helst holde mig til Vinen. *skjænker i* Saadan Viin har jeg aldrig drukket før. Har I Lyst til at høre en lille Sang?

Hermion.

Ja det er herligt. Naa, min Viin sætter dig nok i Humør?

Claudio.

Ja tilvisse, Herre! *synger.*

1.

En Fisk jeg lokked paa min Krog,
da klaged den sin Harm:
„Hvorfor er Manden dog saa klog,
og jeg paa Kløgt saa arm?"
Min lille Fisk! jeg gav til Svar,
hvi drikker du bare Vand?
See, Mennesket har
i Vinen klar
en Drik, som giver Forstand. *drikker.*

2.

Jeg gik i Skoven, sang og lo,
en Ugle sad paa Luur:
„Hvorfor er altid du saa fro,
og jeg saa mørk og suur?"

Du drikker Blod — mit Svar da lød —
den Drik er jo tyk og tung;
men Vinen, jeg nød,
var let og sød,
den holdt mig munter og ung. *drikker.*

8.

Skjøn Jomfru sad med bittert Nag,
og talte Smertens Ord:
„Hvorfor er Kvinden vel saa svag,
og Mandens Magt saa stor?"
Da svared jeg: Af Druens Blod,
skjøn Jomfru, du nipped jo kun.
Men Manden forstod,
at Kraft og Mod
først naaes paa Bægerets Bund. *drikker.*

Hermion.

Bravo, min Ven! Det var en lystig Vise.

Claudio *agerer beruset.*

O Herre! jeg er glad, saa glad, saa glad!
I er et Menneske, en Mand, en Vært,
som ej der findes Mage til paa Jorden.
I leve! *drikker.*

Hermion *afsides.*

Nej, det er en prægtig Fyr!
Nu er han drukken, skjøndt han intet fik.
høit
Ja Vinen er fortræffelig.

Claudio.

Ja vist!
fortræffelig! alt er fortræffeligt!
men I er dog fortræffeligst af alt.
Kom, Greve! kom, min lille gamle Greve!
kom, ræk mig eders Haand!

Hermion.

Ret gjerne, Ven!
afsides
Han gjør det ypperligt!

Claudio trækker i ham.

Naa, rejs jer op!
Vi vil ej sidde her og kukkelure,
nu vil vi have Løjer, ikke sandt?

Hermion.

Jo vist, min kjære Ven!

Claudio.

Min kjære Ven!
Ja sandelig, mit Venskab er for eder
saa stærkt og reent som denne søde Drik. drikker
Naa, hvorfor seer I paa mig?

Hermion.

Nu fordi
dit Ansigt mig behager.

Claudio.

Der I lyver.
I stirrer paa mig med et listigt Smiil.
I troer dog ej, jeg er beruset? Hvad?

Hermion.

Hvor kan du troe?

Claudio.

Nej der I tager fejl,
det er jer selv, som saae for dybt i Glasset.

Hermion.

Ja du har ganske Ret. afsides Han er fortrinlig.

Claudio.

Fy, skamme sig, at slig en gammel Dreng
skal søle sig i Snavset som en Ælling!
Fy, det er hæsligt! det forarger mig —
Hvad leer I af?

Hermion.

Jeg lo jo ej, min Ven!

Claudio.

I lo — det sværger jeg ved denne Kniv!
tager en Kniv fra Bordet
I driver Spot med mig — I haaner mig —
I bruger mig som eders Nar — Ved Himlen!
jeg vil ej taale det.

Hermion affides.

Hvad er hans Mening?

Claudio.

I er en Greve, siger man, som har
et bedre Blod end jeg og mine Lige.
Kom, tag den anden Kniv, som ligger der!
saa kan vi faae at see, hvis Blod er rødest.

Hermion affides.

Det er en sælsom Spøg.

Claudio.

Naa skynd jer, Greve!
Jeg sværger, I skal tage Kniven.

Hermion.

Slip mig!
I driver Spøgen altfor vidt.

Claudio.

Hvad, Spøg!
I troer, jeg spøge vil med jer — I tænker,
at jeg med jer vil drive Gjøglespil.
See denne Kniv — er den af Luft, min Greve?
og er det Spøg, at den er spids og skarp?
Nu kan du prøve det, thi hvis du ej
forsvarer dig, det bedste du har lært,
har du paa Timen den i Brystet.

gjør et Udfald.

Hermion.

Hjælp!

Claudio kaster Kniven og træder tilbage. Hermion iler øjeblikkelig hen til Klokken og ringer.

Claudio.

Det gjøres ej fornødent. Vi er kvit.
I Gjæstfrihed har viist mig som en Greve,
og jeg har takket jer som simpel Mand.
Farvel! vil gaae.

Hermion.

Nej stands, fordømte Knægt! kom hid!
kom til mit Bryst, din Slyngel! hører du!
Ha jeg kan neppe faae mit Vejr igjen,
saa har den Æsel skræmmet mig. — Naa skynd dig!
Claudio nærmer sig langsomt, Hermion griber hans Haand
Nej, see mig til den Karl! Han vil sig hævne,
fordi han troer, jeg spotter med hans Ringhed.
Det er fortræffeligt! Din lumpne Knægt!
saa du dig hævned paa mig, gamle Stakkel.
Kom, vi vil være Venner — ikke sandt?
omfavner ham.

Claudio.

O ædle Herre, kan I mig tilgive?

Hermion.

Nu er vi kvit, min brave Knøs! og forfra
vi vil begynde paa en anden Viis.
til Tjenerne, som ere komne ind
Bring Maden ind! nu vil vi holde Maaltid.

Anden Akt.

Den hertugelige Have.

Claudio kommer ind. Han er klædt som Kavaleer.

Claudio.

Nu har jeg ventet her tre lange Timer;
spildt er alt Fjerdedelen af den Dag,
hvor hvert Minut, hvert Aandedrag har meer
Betydning end mit hele svundne Liv.
Slet intet har jeg gjort, kun gaaet og drevet.
— Jeg vaagned fuld af Haab og glad Forventning,
den gamle Greve havde mig fortalt,
at her i Slottets Have kvæged hun
sig daglig ved den svale Morgenluft.
Ved Solens Opgang steg jeg over Muren,
og har nu flakket om, fra Gang til Gang,
tre lange Timer — end er ej hun kommen.
— Hiſtnede har jeg alt fra Morgengry
seet Virksomhed og Travlhed: Æreporte
og Templer rejse sig som i et Nu,
og Kjerter fæstes op i Tusindtal
for at bestraale Bryllupsfestens Glands —

og jeg, som skulde hindre dette Bryllup
og staaer kun støttet til min egen Kraft,
jeg sover Natten hen, jeg lader Dagen,
den sidste Dag, de faa, kostbare Timer
gaae hen i fejg og dorsk Uvirksomhed!
— Madonna! hvor elendig røgter jeg
dit høje Kald, hvor slet fortjener jeg
den naaderige Tillid, du har viist mig!
— Og dog, hvad skal jeg gjøre? Kan en Finger
jeg røre vel, før jeg har talt med hende,
før jeg har hørt, om ogsaa hendes Hjerte
har sluttet sig til mine Fjenders Sag.
Og om saa var? om hun ham elsked — Nej!
det kan hun ej — hvor kan, hvor tør jeg frygte?
Det er jo ikke mig, der her skal prøve
med egne Kræfter det Umulige;
Madonna selv maa holde sine Løfter,
hun maa mig kalde, naar det gjælder Handling.
O blot hun vilde lære mig den Kunst,
den sværeste blandt alle, den at vente,
taalmodig vente, til min Time kommer!

gaaer langsomt bort.

Grev **Uberto** med sin Page kommer og møder Grev **Odoardo.**

Odoardo.

Jeg har forgjæves søgt dig i din Bolig, og fik at høre at du var gaaet herned i Slotshaven. Det er mig om at gjøre at faae talt med dig.

Uberto.

Ja, min kjære Morbroder, jeg har rigtignok meget travlt med Forberedelserne til Festen i Aften. I veed, at sligt ikke kan gaae her ved Hoffet, uden at jeg tager mig deraf. *til Pagen* Har du det lille Vers, som skal staae over Triumfbuen?

Pagen.

Her, Hr. Greve!

Uberto.

Lad mig see! *seer i Papiret* Meget net! Nu skal I høre et lille Vers, jeg har digtet imorges.

Odoardo.

En anden Gang, min Ven! Det er vigtige og alvorlige Ting, jeg vil tale med dig om. *til Pagen* Gaa lidt tilside!

Uberto.

Undskyld et Øieblik! *til Pagen* Har Mester Bartolo sendt Pomaden og de lugtende Vande?

Pagen.

Ja, Hr. Greve!

Uberto.

Og er de nye Strudsfjer komne?

Pagen.

Nej, ikke endnu.

Uberto.

Saa maa vi have Bud efter dem, husk paa det! Gaa saa lidt tilside! — Hvad vil I saa, min kjære Morbroder?

Odoardo.

Du veed, min Ven! hvor stort et Haab den hele Adel sætter til dig. Du veed, hvor skjændigt vore Rettigheder ere blevne krænkede. Jeg behøver ikke at fortælle dig, hvad der følger af sig selv, at vi ikke har i Sinde roligt at finde os deri. Ja det er ikke umuligt, at dette Tyranni staaer lige paa Randen af sin Undergang.

Uberto.

Aa glem ikke hvad I vilde sige! til Pagen Carlo! hør! du maa endelig ikke glemme at sende Bud efter de Strømper. til Odoardo I skulde see, hvilke Strømper jeg faaer. O mageløse! Jeg har selv tegnet Mønsteret. til Pagen Og glem saa ikke de Strudsfjer!

Odoardo.

Jeg havde troet, at du bekymrede dig om din Stands Ære.

Uberto.

Det gjør jeg virkelig ogsaa, kjære Morbroder! Det er jo netop derfor, jeg vil bestræbe mig for i Aften at repræsentere den saa værdig som muligt. Dog nu er jeg ganske til eders Tjeneste.

Odoardo.

Hør da! Du venter at blive Hertug, og det var jo ikke umuligt, at du kunde blive det, før du venter. Siig mig, har du nu ogsaa alvorligt overvejet hvad du skylder din Slægt?

Uberto.

Ja jeg forsikrer jer, kjære Morbroder! det har jeg.

Odoardo.

Man kan altsaa stole paa, at du ikke vil fortsætte hvad en Anden har begyndt; man kan være vis paa, du har indseet, at Adelen er det Bolværk om Thronen, som man ikke kan nedbryde, uden at de vilde Pøbelstrømme oversvømme alt?

Uberto.

O hør, Carlo! taler sagte med Pagen.

Odoardo utaalmodig.

Han er en Nar, paa hvem mine Ord ere spildte. Hm! i alt Fald vil han dog ikke staae os i Vejen,

og det er maaskee for Øieblikket ganske godt, at Spiret ikke lægges i altfor stærke Hænder. Hans Behagelyst vil sikre ham Hobens Gunst, og allerede nu vil hans Navn være en Støtte for vor Sag.

Uberto.

Naa her er jeg igjen. I talte om et Bolværk.

Odoardo.

Nej det er bedst vi opsætte det, til du faaer bedre Tid.

Silvestro kommer.

Silvestro.

Godmorgen, mine Herrer! Har I hørt Nyt?

Odoardo.

Er der noget som er værdt at høre?

Silvestro.

Ja Greven har vel hørt den dejlige Historie om Fiskeren, som friede til Prindsessen?

Odoardo.

Naa, det er et Ammestue-Eventyr.

Uberto.

Nej, kjære Morbroder! det er en virkelig Begivenhed. Der kom en pjaltet Fisker op til Hertugen igaar og begjærede min Brud til Ægte.

Odoardo.

Hvad siger I?'

Silvestro.

Ja det var kosteligt at høre. Jeg havde Vagt i Forsalen og de talte noget højt, saa jeg kunde høre hvert Ord. „Goddag, Hr. Hertug!" sagde han, „jeg kommer for at frie til jeres Datter."

Uberto.

Sagde han jeres Datter? sagde han ikke engang hendes Høihed?

Silvestro.

Nej det maa I ikke troe, og saa bandede han som den værste Matros.

Odoardo.

Men hvad sagde Hertugen? Han lod ham da gribe og kaste i Hullet?

Silvestro.

Nej, Hr. Greve! Hertugen er forunderlig med saadan noget. Han svarede: „Ja min kjære Ven, det gjør mig meget ondt, men min Datter" — han sagde ogsaa min Datter —

Uberto.

Det var da højst besynderligt!

Odoardo.

Ja det ligner ham.

Silvestro.

„Min Datter," sagde han, „er desværre forlovet med Grev Uberto."

Odoardo.

Sagde han desværre?

Silvestro.

Ja det sagde han, paa min Ære, ganske tydeligt. „Men," sagde han, „hvis jeg havde haft flere Døtre, saa kunde vi have talt om det." Og saa sendte han den gale Mand hen til Grev Hermion.

Odoardo.

Naa til den gamle Nar.

Silvestro.

Man siger ellers, han er en lærd Mand.

Odoardo.

Jeg siger, han er en Nar.

Silvestro.

Ja min Fortælling synes rigtignok at bekræfte det, for den lærde Herre blev uhyre indtaget i Lømmelen, og han sætter sig strax til at spise med ham.

Odoardo.

Nedlod han sig virkelig saa dybt? han spiste med ham — saadan holdt Maaltid?

Silvestro.

Paa Ære! og de sad og drak til langt ud paa Natten.

Odoardo.

Det gaaer over alle Grændser.

Silvestro.

Og dog gaaer det videre endnu. Greven har nemlig uden videre gjort ham til sin Kavaleer, og

den arme Stymper, som igaar gik og raabte med Rejer, og som naturligviis drikker som en Svamp, han gaaer nu med Kaarde og Fjer i Hatten, ligesom vi andre.

Uberto.

Det er besynderligt.

Odoardo.

Ja men Himlen taaler ikke, at alle guddommelige og menneskelige Love blive traadte under Fødder. Det vil blive hævnet.

Silvestro.

Men hør nu videre! Idag kommer Grev Hermion op til Hertugen for at bede ham udsætte Brylluppet.

Uberto.

Udsætte det! Det kan slet ikke lade sig gjøre for Arrangementet. Det er aldeles umuligt.

Silvestro.

Ja men hvad bryder Grev Hermion sig om det? „Hør," siger han til Hertugen, „denne Claudio er et reent Vidunder af Forstand og Tapperhed, han er bestemt til noget overordentligt." Han talte naturligviis ikke om — hvad der skal være ganske vist — at den samme Claudios Fader er paa Galejerne, og at hans Søster er et berygtet Fruentimmer.

Uberto.

Saa? kjender I hende?

Silvestro.

En lille Smule. Hun har engang været ganske net.

Odoardo.

Men hvad mere sagde den gamle Nar?

Silvestro.

Grev Hermion? Aa han sagde: „Jeg forlanger ikke, at du skal give Claudio noget Haab —

Odoardo.

Det var dog smukt af ham.

Silvestro.

„Men udsæt blot dette ulykkelige Bryllup, som dog bliver til Fortræd for alle Parter.

Uberto.

Det er besynderligt, at han kunde sige det.

Silvestro.

„Saa beholder den unge Mand dog et Maal at kæmpe for, og du skal see, hvor nyttig han vil blive dig og hele Landet.“

Odoardo.

Og vor fromme Hertug gik naturligviis ind derpaa?

Silvestro.

Nej, det gjør han dog neppe.

Odoardo.

Ja man kan vente sig alt, hvis man ikke — Godmorgen, mine Herrer!

gaaer.

Uberto.

Det er altsammen meget besynderligt. Gaaer I ned med i Haven?

Silvestro.

Gjerne, Hr. Greve!

de gaae.

Agnese og Eugenia komme.

Eugenia.

I er saa usædvanlig tavs idag,
befinder I jer ikke vel, min Frøken?

Agnese.

Jeg feiler intet, men mit Sind er tungt.

Eugenia.

I var saa munter igaar Aftes. Husker
I vel, hvor højt I lo, da Hertugen
fortalte Scenen med den frække Fisker?

Agnese.

Nu ja, man leer saa tidt kun for at glemme
et Øjeblik det Tryk, som tynger Sjælen.
Hør, min Eugenia! du har Erfaring
forud for mig; en Fyrstedatter, veed du,
hun er en Fugl i Buur, som bliver madet
og kjælet for, men dog en stakkels Fange,
som ej faaer Lov at bruge Vingen selv,
men seer kun Livet gjennem gyldne Tremmer.
Hør, sig mig, kjender af Erfaring du
den Følelse, som kaldes Kjærlighed?

Eugenia.

Hvor kan I tvivle vel, min ædle Frøken?
I veed, jeg har en Fæstemand.

Agnese.

Ja vist!
Men dog jeg veed, din Fader har ham valgt,
og har du faaet ham kjær, min kjære Pige,
saa har du intet Bryderi deraf.
Du sover sødt om Natten uden Drømme,
du morer dig som før, skjøndt han er borte,
du længes neppe synderlig.

Eugenia.

Min Frøken!

Jeg elsker med Fornuft.

Agnese.

Den Kjærlighed,

som bliver priist saa sødt i gamle Viser,
har intet med Fornuften at bestille.
Det er en højere, en himmelsk Aand,
Fornuftens fødte Hersker, ej dens Træl.
Dog muligviis er Verden nu for gammel,
til at en saadan Flamme her kan trives,
jeg veed det ej, men det jeg veed, Veninde,
at naar din Brudgom engang ægter dig,
er det to Adelsskjolde, som forenes,
men tvende Hjerter — nej, det er det ikke.

Eugenia.

Den Kjærlighed, I taler om, min Frøken!
er vistnok til endnu, men I har Ret,
den trives ej blandt os. Det er en Urt,
der slynger sig, som Vedbendranken, helst
opad den sprukne Muur. Den frodigst voxer
i mager Jordbund og erstatter huldt
den Fattige hans mange tunge Savn.
Men her, min Frøken, har vi Blomster nok
med stærke Farver, fiin og krydret Duft;
vi sagtens unde kan den stakkels Bonde
det lille Fortrin, som han har for os.

Agnese.

Du kalder det dog selv et Fortrin?

Eugenia.

Ja!
jeg veed med Rette, at det saa kan kaldes.
Jeg kjender og den underfulde Blomst,
jeg har engang — nu er det længe siden —
mig selv beruset i dens søde Duft.
Jeg var saa ung — det var en Barnestreg,
hvorved jeg skammer mig — og dog —

Agnese.

Og dog?
dog sukker du. O tal, min kjære Pige!
fortæl mig lidt derom! Jeg døer af Længsel.

Eugenia.

Men I maa ikke spotte med min Daarskab,
ej lee deraf.

Agnese.

Hvor kan du frygte sligt?

Eugenia.

Jeg var paa Landet, var kun sexten Aar,
og saae paa Verden som et tosset Barn,

da traf engang jeg paa en Jagt en Ridder.
O han var smuk, min Frøken, rank og ædel,
med Læben svulmende af mandig Trods
og Øjet mildt og bønligt som et Barns.
Han elsked mig, og jeg — jeg var en Daare.
Ja I vil neppe troe det, men et Smiil,
et flygtigt Blik af ham var mægtigt til
at aabne Himlens Porte for mit Øje;
hans Røst klang i min Sjæl som Engles Lovsang,
og et tilfældigt Ord, mit Øre fanged,
holdt lange Nætter mig i vaagne Drømme.
Jeg kunde for mig selv i hele Timer
gjentage jublende hans hulde Navn,
og kom han selv — dog jeg var glad ved mindre,
ja tænk, jeg var saa taabelig, at højt
mit Hjerte banked, blot jeg saae hans Hund.
O maa man ikke baade lee og græde
ved slig en Daarskab — o hvor latterligt!

græder.

Agnese.

Eugenia! vær ikke vred paa mig,
som atter bragte Saaret til at bløde!
Jeg har jo aldrig anet denne Kummer.
O græd ej saa, min søde Pige! Tal!
betroe dig kun til mig! Udøs dit Hjerte
i en Veninde Bryst!

Eugenia tørrer rask Øinene.

Tilgiv mig min
Barnagtighed, min Frøken! Jeg er rolig
igjen som før. Saa hør da videre!
Man sendte mig til Byen, tvang mig til
at skrive ham et Afskedsbrev, nu ja!
det var jo i sin Orden, Ægteskab
imellem os var en Umulighed.

Agnese.

Hvorfor?

Eugenia.

Han var af ringe Byrd, min Frøken!
han ejed kun sit blanke Riddersværd.
Den Pagt var bleven højst ulykkelig.

Agnese.

Og sidder du da nu paa Lykkens Tinde?

Eugenia.

Jeg stræber ej saa højt — jeg tager Livet,
som det mig bydes, nyder Øjeblikket
og fordrer intet meer. Jeg kan ej nægte,
det kosted Taarer, mange bitre Taarer,
før jeg blev klog igjen. Dog Haabet sluktes,
han drog i Krig — og faldt. Hvad kan det nytte,
jeg spilder Livet med ufrugtbar Klage?

Agnese.

O hvad du kalder Klogskab, er kun Sløvhed;
den Troskab mod vort indre bedste Liv,
som giver Mennesket sin Adel, kaster
du overbord som en besværlig Fragt.
— Dog nej! tilgiv mig! jeg har gjort dig Uret,
du er ej sovet ind, du kæmper end,
og dækker kun dit Hjertes Helligdom
blufærdig til for Mængdens frække Blikke.

Eugenia.

I tager fejl — jeg prøver kun at glemme,
og tro mig! snart jeg lærer Kunsten ret.
Men I er ung, min Frøken! jeg desværre
ej gammel nok. — Kom, lad os gaae herfra!

Claudio kommer.

Min Gud! der er hun!

Agnese.

Tys! hvem kommer der?

Eugenia.

En Ridder? hvem er han? Hans Ansigtstræk
er mig bekjendte.

Agnese.

Siig mig, minder han
ej stærkt om Fiskeren, vi talte med
igaar ved Stranden?

Eugenia.

Rigtig, det er ham!
men denne Dragt! — Hvad søger I, min Herre?

Claudio.

O ædle Damer! mindes I endnu
den stakkels Fisker, som igaar I hædred
med ufortjent Deeltagelse?

Agnese.

Hvordan?
Det er da ser?

Eugenia.

Som stod i Fiskerdragt
og havde Ho'det fuldt af Giftetanker?

Claudio.

Det er mig selv. Vel Dragten er forandret,
men Tankerne, min Frøken, er de samme.

Agnese.

Naa hvordan gaaer det da? Har alt I vundet
den stolte Piges Gunst?

Claudio.

Ak, eders Højhed!
end har jeg ikke gjort det mindste Skridt.
Hun neppe kjender mig.

Agnese.

Hvordan? og dog
I tøver end. Hvor er den Sikkerhed,
det Overmod, som fyldte jer igaar?

Claudio.

Ak, ædle Frøken! det forsvinder strax,
saasnart jeg hende seer. Min Kjærlighed
udsuger Hjerteblodet af min Kjækhed,
og bliver dobbelt stærk paa dens Bekostning.
Det Ord, som forhen brændte mig paa Læben,
det døer for hendes Blik. Jeg staaer fortryllet,
og stammer i min Tale som et Barn.

Eugenia.

Saa har I neppe læst tilbørligt over
paa Talen, I vil holde.

Claudio.

Hvad, min Frøken?

Eugenia.

I troer, det gaaer saa nemt med Frieri,
nej man sig maa med Iver forberede,
thi Munden gaaer saa grumme let i Baglaas.

Agnese.

Ja I maa dygtigt øve jer derpaa,
at Ord og Fagter ret kan følges ad.
Kom nu! saa vil vi høre jer i Lectien!

Claudio.

Ja, eders Høihed, naar I det forlanger,
saa vil jeg prøve det.

Agnese.

Ha, det er herligt!

Eugenia.

Men vær nu smukt beskeden — husk paa det!
— Naa, lad os høre da, hvad I vil sige!

Claudio.

Hvad kan jeg sige vel foruden det,
at jeg for hende staaer kun som en Tigger?
Jeg beder, og kan intet give selv;
mens dristig jeg mod hende Blikket hæver,
jeg føler ydmygt, at jeg selv er intet.

Eugenia.

Naa, det var godt begyndt — bliv saadan ved!

Claudio.

Og dog hun maa mig elske —

Eugenia.

Hvad, hun maa?

Claudio.

Ja om hun skjulte saa sin Kjærlighed
paa Havets Bund, jeg skulde finde den.

Eugenia.

Nej stop, min gode Frier, det gaaer galt.

Agnese.

Ja, hvor er Ydmygheden bleven af?
den glemmer I jo reent.

Claudio.

Ak, eders Høihed!
Vi fordre Kjærlighed af Himlens Herre,
og just fordi vi er mod ham saa smaa.
Var det vel ydmygt, hvis vi søgte helst
at leve den foruden? Nej, vor Trang,
vor Ydmyghed gjør netop os forvovne.
— Og dog, min høie Frøken, kan der tales
om Adkomst til en Kvindes Kjærlighed,
saa har jeg den til hendes — meer end nogen.

Agnese.

Hvad har I da for Adkomst?

Claudio.

Eders Højhed!
Jeg har den eneste, som gjælder noget
i dette Punkt, jeg har min Kjærlighed.
Den fylder hver en Kløft, som skiller os.
Er jeg en ringe Mand, den gjennemtrænger
min grovere Natur og adler den.
Var jeg et Intet, den dog gav mig Værd;
ja var jeg sunken dybt, den højt mig hæved,
og stilled mig som reen ved hendes Side.
Ja, høje Frøken, paa min Kjærlighed,
som ej jeg gav mig selv, men fik som Naade,
paa den alene bygger jeg mit Haab,
det er mit Adelsbrev — og det er ægte.

Agnese.

I Sandhed — hvis I tænker, som I taler,
saa troer jeg sikkerlig, at I fortjener
den Piges Kjærlighed, I bejler til.

Claudio.

O ædle Frøken! tro mig, hvad jeg siger,
det strømmer af sig selv fra Vældet her.
Jeg er en ringe Mand, kun slet belæst,
jeg gik i Skole kun hos tvende Mestre,
og det var hendes underfulde Øjne.

Det er de Brønde, hvor jeg drikker Viisdom,
det er de Lys, som gjør min Nat til Dag
og skjænker Dagen Paradisets Klarhed.
O hulde Frøken —

Eugenia.

Eders Højhed, hør!
tillad mig blot et Ord!

Agnese.

Hvad vil du mig?

Eugenia.

Jeg tvivler ikke meer. Den som han elsker,
er eder selv.

Agnese.

Hvordan?

Eugenia.

Erindrer I
den Galning, som igaar hos Hertugen
til eder bejled?

Agnese.

Troer du, det er ham?

Eugenia.

Læs i hans sorte Øie, naar han fæster
det stivt paa eders Høihed.

Agnese.

Ak, den Arme!

Eugenia.

Den Frække! skal I sige.

Agnese.

Det er sandt,
dog trods hans Frækhed er han at beklage.
Kom, lad os gaae!

Eugenia.

Ja vist — Farvel, min Herre!

Claudio.

Hvordan? I gaaer? O, ædle Damer, tøv
et Øieblik endnu!

Eugenia.

Vi har ei Tid.

Claudio.

O, eders Høihed, I er ei saa streng,
tillad mig blot et Ord!

Agnese.

Saa skynd jer da!

Claudio.

Ifald min Heftighed, mit vilde Væsen
har eders Højheds Mishag vakt, saa husk,
at det var Kjærligheden kun, som drev mig,
og I, som kjender selv dens Magt —

Agnese.

Gjør jeg?

I tager fejl.

Claudio.

Hvordan? I elsker ej?

Agnese.

Ved Himlen, nej!

Claudio afsides.

Det Nej var hentet dybt fra Hjertets Bund —
Madonna, Tak!

Eugenia afsides.

For Himlens Skyld, Prindsesse!
højt
I gav et Svar, som Spørgsmaalet fortjente,
dog ærligt var det ej.

Agnese.

Hvordan? ej ærligt?

Eugenia.

I Aften tænker I af egen Villie,
af Kjærlighed at ægte Grev Uberto.

Agnese.

Ja det er sandt.

Claudio.

I elsker Greven?

Agnese.

Ja!

Claudio.

O eders Høihed! smyk ej kold Beregning
med Kjærlighedens Navn! Og tro ej heller,
et Kvindehjerte, varmt og rigt som eders,
kan finde Lykke, hvor det bedste fattes.
O hør en Bøn!

Agnese.

Jeg vil ej høre meer.

Eugenia.

Nej lad os gaae!

Claudio.

O eders Højhed, see!
her er en Mand, der elsker eders Lykke
meer end sin egen. Siig mig blot et Ord!
lad klart mig see, at dette Giftermaal
er eders Sjæl forhadt! og sandelig,
jeg skal forhindre det. O vær barmhjertig!
Jeg be'er jo ej om noget for mig selv.
Det koster eder blot et Ord, et Blik,
saa skilles vi. O see! for eders Fod
jeg falder ydmygt ned og trygler Naade;
her vil jeg vente Svaret.

Eugenia.

Kom, min Frøken!

Uberto og **Silvestro** komme med **Pagen**.

Uberto.

Prindsessen og en Mand paa Knæ!

Agnese.

Naa rejs jer!
I er affindig! — Ah, Hr. Greven her!
Claudio rejser sig.

Uberto.

Jeg kommer til Ulej—

Agnese.

Nej tvertimod!
I kommer ret tilpas for at befrie os
for dette Tiggeri. til Claudio Vi har jo sagt jer,
Ansøgningen kan ikke jer bevilges.

Silvestro til Uberto.

Ved Himlen! det er ham!

Uberto.

Hvem?

Silvestro.

Fiskeren!
Prindsessens gale Bejler.

Uberto.

Hvad?

Agnese til Silvestro.

Hr. Ridder!
vil I ledsage mig og eders Søster
til Slottet op! Godmorgen, ædle Greve!

Uberto.

Mit Hjertes hulde Morgensol, godmorgen!

Agnese, Eugenia og Silvestro gaae.

Claudio.

O hun er dejlig, selv naar hun er vred.

Uberto.

Saa den Uforskammede har virkelig vovet at trænge herind og overfalde Prindsessen? Naa han skal komme til at fortryde det. Hør, Carlo!

taler sagte med Pagen.

Claudio.

Nej sandelig, hun elsker ikke Greven.
Nu har jeg Ret at vende hver en Kraft
mod denne slet opførte Hastværksbygning
og styrte den i Gruus. O vidste jeg,
fra hvilken Kant mit Skud den kunde naae.

Uberto til Pagen.

Tag Benene med dig! Pagen gaaer. Min Herre! med hvad Ret trænger I jer ind i Slottets Have, hvor I intet har at bestille?

Claudio.

Med hvad Ret kalder I mig til Regnskab?

Uberto.

Det berettiger min Stilling mig til. Jeg er Hertugens Svigersøn, Grev Uberto.

Claudio.

I er Grev Uberto?

Uberto.

Ja.

Claudio.

Naa det var heldigt jeg traf jer. Jeg tænkte netop paa at søge jer op.

Uberto.

Saa? Jeg giver ellers ikke Audiens idag. Hvad vil I tale med mig om?

Claudio.

O Hr. Greve, jeg har saameget at sige jer. Jeg vilde blot ønske, jeg kjendte jer lidt nærmere.

Uberto.

Hvorfor det?

Claudio.

Fordi jeg saa vidste, hvormed jeg kunde fornærme jer.

Uberto.

Hvorfor vil I da fornærme mig?

Claudio.

Fordi jeg vil slaaes med jer, Hr. Greve!

Uberto.

Slaaes!

Claudio.

Ja.

Uberto afsides

Blot Vagten vilde skynde sig. *høit* Jeg giver mig ikke saaledes af med at slaaes.

Claudio.

Hør, Hr. Greve! Naar I staaer mig i Vejen, og jeg ikke kan skaffe mig Plads uden med mit Sværd, vil I saa lade jer jage bort, eller vil I forsvare jer?

Uberto afsides.

Gid jeg var gaaet bort strax!

Claudio.

Svar mig, Hr. Greve!

Uberto.

Ja — haha! først og fremmest vilde jeg dog bede om en nærmere Forklaring.

Claudio.

Den skal I faae. Jeg elsker Prindsessen, og I vil ægte hende.

Uberto.

I elsker hendes Høihed — ja saa? Af hvad Slægt er I?

Claudio.

Jeg er af en hæderlig Slægt. Mine Forfædre var alle ærlige Folk.

Uberto.

Ja det vil jeg troe. *afsides* Og hans Fader er paa Galejerne. *høit* Men eders Fader, hvad er han?

Claudio.

Han er mere end I, Hr. Greve!

Uberto.

Mere end jeg?

Claudio.

Ja han er salig i Himmelen.

Uberto.

Naa saadan — han er død! — Men eders Søster?

Claudio.

Min Søster? jeg har aldrig haft nogen Søster. — Naa, Hr. Greve, vil I saa slaaes med mig?

Uberto.

Vi et Øieblik! afsides Hvor blive de af? høit I siger, at I elsker Prindsessen; men troer I nu ogsaa, at hendes Høihed elsker jer?

Claudio.

Nej, dertil kjender hun mig for lidt.

Uberto.

Men om hendes Høihed nu elskede mig?

Claudio.

Det gjør hun ikke.

Uberto.

Det veed I?

Claudio.

Ja dertil kjender hun jer for godt.

Uberto affides.

Den Uforskammede! Bravo, der kommer Vagten!
høit Men I troer dog, at hendes Høihed ikke hader jer, at hun er venlig stemt mod jer?

Claudio.

Det haaber jeg.

Uberto.

Hør da! Da Høistsamme nylig behagede at forlade os, hørte jeg hende befale Ridder Silvestro at hente Vagten for at gribe jer.

Claudio.

Nu lyver I, ved Himlen! lægger Haanden paa sit Sværd.

Uberto ængstelig.

Men, kjære Ven! see selv, der kommer jo Vagten.

Claudio.

Ha — det er sandt. Nei, til at gribes har jeg hverken Tid eller Lyst. Vi mødes en anden Gang.
gaaer.

Uberto.

Den Landstryger! den Tølper! Som han har fordristet sig til at tale til mig! Men jeg skal ramme ham. *Vagten og Pagen komme.* Efter ham! ad den Vej! skynd jer lidt! skynd jer! *Vagten gaaer.* Carlo!

Pagen.

Ja, Hr. Greve!

Uberto.

Du følger med dem! du kjender ham. I stoppe ikke, før I har ham! Skyd paa ham, naar han ikke vil standse! Afsted! *Pagen gaaer.* Den Lømmel, der kroer sig som en Adelsmand, fordi han har faaet et Sværd at laane! Og saa vil han slaaes! Ligesom en Adelsmand bærer Sværd for at slaaes. Et Dyr kan jo slaaes. Nej lad ham prøve, om han kan digte en Madrigal, eller bare en Sonet! Lad os see, om han, naar han er sammen med hundrede Mennesker, kan sige dem hver et forbindtligt Ord, som dog ikke har nogen Betydning! Lad os forsøge — Nej, jeg vil ikke ærgre mig. Det tager paa mit Udseende. Idag maa jeg see ud som en Brudgom.

Hertugen, Grev **Hermion**, **Agnese** og **Eugenia** komme.

Hertug.

I Sandhed! der maa være noget paa Færde. Jeg saae Vagten ile opad Alleen og bryde ind i

Krattet, som om de forfulgte nogen. — Ah, godmorgen, Hr. Greve! I veed vel ikke hvad denne Uro betyder?

Uberto.

Jo, min ædle Hertug! Det er en Mand, som har vovet at trænge sig herind i Haven og endogsaa været dumdristig nok til at tiltale og fornærme hendes Højhed.

Hertug.

Min Datter? Men derom har du jo ikke talt et Ord, mit Barn!

Agnese.

Det forholder sig heller ikke saaledes, kjære Fader! Rigtignok har han verlet et Par Ord med os, men jeg har ingen Grund til at beklage mig, og hvis Greven derfor har hidkaldt Vagten, saa er det skeet meget imod min Villie.

Uberto.

Men eders Højhed! efter hvad jeg selv har været Vidne til —

Agnese.

I har slet intet været Vidne til, Hr. Greve! Den unge Mand har viist os al den Ærbødighed, som vi kunde gjøre Fordring paa.

Uberto.

Da var han virkelig ikke ærbødig mod mig.

Hertug.

Hvem er den Mand?

Uberto.

Jeg har desværre ikke den Ære at kjende ham, men maaskee hendes Højhed —

Eugenia.

I tager fejl, Hr. Greve! Det er mig, som kjender lidt til ham fra ældre Tid.

Uberto.

Ah, det er Frøkenens Bekjendtskab? Men er det ikke besynderligt, Ridder Silvestro paastod, at det var en forhenværende Fisker ved Navn Claudio?

Hertug.

Ja tænkte jeg det ikke nok.

Hermion.

Hr. Greve, hvis det virkelig er den Mand, I omtaler, saa staaer han i min Tjeneste, og I skal staae mig til Ansvar for hvert Haar, der bliver krummet paa hans Hoved.

Uberto.

Jeg forsikrer jer, Hr. Greve! det har jeg ikke haft den ringeste Anelse om.

Hertug.

Og dog har I gjort Ret. Ja min kjære Broder, tag mig det ikke ilde op, men vi kan ikke taale en saadan Trods hos nogensomhelst. Vil denne Galning virkelig prøve paa Voldsomheder, saa er det paa Tiden at vise ham, hvor lidt han formaaer.

Hermion.

Men her er jo ingen, der klager over ham.

Uberto.

Jo, Hr. Greve, det gjør jeg. Han har mod mig viist en Opsætsighed og Mangel paa Ærbødighed, som jeg —

Hertug.

Som I skal faae Oprejsning for. Men, kjære Greve! I skulde jo vise mig eders Anstalter til Festen. Kom, lad os strax gaae derned! Min lærde Broder, du maa undskylde, og du min Datter — I kommer ikke med, I skal overraskes i Aften.

Uberto.

O hulde Prindsesse! hvis I er vred paa mig, saa døer jeg af Græmmelse.

Hertug.

O vist gjør I ej. Og desuden veed I godt, at ingen Dame kan blive vred paa jer. Kom saa!

Hertugen og Grev Uberto gaae.

Hermion.

Og denne slappe, ledeløse Dreng,
hvis hele Kløgt sig viser i at rutte
med vamle Smiil til Fjender, som til Venner,
det golde Rodskud paa et visent Træ,
den Abekat, den ynkelige Dukke
skal snappe mine Fædres gyldne Krone?
Nej det er dog for galt. Hvor er det muligt,
at du min Datter, du, en fager Jomfru
med Roser paa din Kind og Ild i Øjet
og Barmen hvælvet højt, som om den skjuled
et Kvindehjerte — siig, hvor er det muligt,
at ej du fatter meer dit eget Værd?
at alle disse friske Ungdomsblomster,
hvormed dig Himlen smykked, slige Skatte
paa denne Viis du kaster bort for Spotpriis?

Agnese.

Ak, disse Skatte, som I kalder dem,
idet I kjærligt agter dem for højt;

den Haand, som kaldes min, og denne Fod,
som bærer mig, og disse stakkels Øjne,
og dette altfor kvindelige Hjerte,
tilhøre de da mig? Ak, kjære Farbro'r!
I veed jo, det er Statens Ejendom.
Jeg ejer intet, jeg kan kaste bort,
og intet, som jeg tør beholde, intet,
hvorover jeg kan raade, som jeg vil.

Eugenia.

O tal ej saa, min Frøken!

Agnese.

Siig mig da!
hvad ejer den, som ejer ej sig selv?
det gjør jo hver en Bonde, hver en Stodder.
O vidste han, som klager over Armod,
hvor rig han er ved denne Ejendom,
da løfted han sit Hoved glad og stolt
og ynked mig, den fattigste blandt alle.

Eugenia.

Min kjære Frøken! om endog I agter
for intet fast det rige, sorgfri Liv
med al dets trygge Nydelse, saa siig,
er eders Faders, eders mange Venners,
er hele Folkets Kjærlighed da intet?
Har der I ej en Ejendom, som bøder
fuldtop paa mange Savn?

Agnese.

Ja sandelig!
jeg elskes højt, jeg agtes for en Skat,
et Rigsklenodie, en Ædelsteen.
Tænk, hvilken Lykke for en stakkels Pige
at agtes for en Skat, en Steen, en Ting!
Ved Himlen, det er stort!

Hermion.

Mit kjære Barn!
min stakkels Datter! ak hvorfor er jeg
en slig afmægtig Gubbe? Hvorfor har
jeg Livet spildt med ørkesløse Drømme
og ikke værnet, som det var min Pligt,
i rette Tid om denne sjeldne Perle?
Nu er mit Haab kun svagt —
et Skud høres langt borte
Ha, hvad var det?

Agnese.

Min Gud! de skyde ham.

Hermion.

Min Claudio!
min brave, kjække Dreng! Det vove de!
Nej stop! det gaaer for vidt. Ved Himlens Lys!
det skal ej taales. Ham, den flinke Knøs,

som vejer tusind slige Grever op,
ham vil de skyde paa! Nej, tapre Greve!
han la'r sig ikke skyde som en Spurv.
Men at de prøve paa det! Ha jeg troer,
jeg fordrer denne Dandsemester ud.

gaaer.

Agnese.

Ak, kjæreste Veninde! gid det var
mit Hjerte, denne Kugle havde ramt!

de gaae.

Et rummeligt, men simpelt Værelse. I Baggrunden seer man igjennem en aabenstaaende Dør ud paa en Altan. I det ene Hjørne gaaer en Trappe op fra Etagen nedenunder.

Fabio kommer op ad Trappen fulgt af en Deel **Borgere**.

Fabio.

Kom herop, mine Venner! her er bedre Plads, og her er ingen, som kan belure os uden Spurvene, som har andet at bestille. Naa rap jer, Børn! Er I nu her allesammen?

Bartolo.

Ja her er jeg.

Fabio.

Ja, min kjære Hovedvandsfabrikant! dig behøver jeg ikke at spørge om. Du er saa gjennemtrukken af

Rosenolie og Moskus, saa man lugter dig længe før man seer dig. Men hvor er vor gjæve Skomager, Mester Bruno?

Bruno.

Her! Maa jeg tale et Ord med dig! affides Jeg er egentlig kommen for at fortælle dig, at jeg ikke vil have nogen Deel i de Optøjer. Det er muligt, at det er Uret af mig, men jeg har nu engang besluttet det, og naar en Mand har besluttet noget, saa skal det staae.

Fabio.

O hvad er nu det for noget? affides Nu har Konen haft fat i ham igjen.

Bruno.

Hertugen har ikke gjort mig noget. Det er meget muligt, at han er en Kjøter, og at Landet var bedre tjent med en anden; men jeg har ikke Stunder til at passe Landet, jeg har nok med at passe mit Værksted og min Kone.

Fabio.

Aa det sidste behøver du vist ikke, for det er nok snarere din Kone, som passer dig.

Bruno.

Hvad siger du? Skulde en Mand, som jeg, lade mig kudske af et Fruentimmer, som oven i Kjøbet er mit eget? Fy, Fabio!

Fabio.

Det var naturligviis mit Spøg. Jeg veed du er en Mand. Og det sagde Grev Odoardo ogsaa: „Hør," sagde han til mig, „kunde vi faae Mester Bruno med, saa havde vi en mægtig Støtte, for han staaer som en Mand."

Bruno.

Sagde Greven det?

Fabio.

Ja, og saa sagde han: „Det vil være meget kjedeligt," sagde han, „om vi ikke faae ham med, for ellers blive vi nødte til at gjøre denne Kluddermads, denne Mester Penni, til Hofskomager.

Bruno.

Penni til Hofskomager?

Fabio.

„Ja, og give ham hele Forsyningen til Hoffet. Men hvis Mester Bruno vilde slaae sig til vort Parti, saa kunde vi jo ikke finde nogen bedre dertil." Det sagde Greven.

Bruno.

Han Hofskomager! det er dog ærgerligt. — Ja men hør! besluttede jeg ikke igaar, at jeg vilde være med?

Fabio.

Jo, baade igaar og iforgaars.

Bruno.

Ja saa, — saa falder det jo af sig selv. Naturligviis! en Mand er jo bunden ved sin Beslutning. Den kan ikke rokkes. — Her er min Haand.

Fabio.

Bravo, min Hjertensven! — Og saa kommer ogsaa din Svoger, Garveren, med, med hans Folk?

Bruno.

Ja, og alle de Mestre, som arbejde for mig, og deres Svende. Vi kan magelig stille en 60 Mand.

Fabio.

Ja er det ikke det jeg siger? Du er en Mand, som man kan stole paa. Du er en Granitklippe, saadant et rigtigt gammelt Jern. høit til de Andre, men dog med lidt dæmpet Stemme Hør, mine brave Fædrelands-venner! Timen er kommen, da vi skal opsvinge os

til Hæder og Værdighed, og hævne os selv og vore ophøjede Patroner — Gud glæde dem løfter paa Hatten — paa den skjændige Tyran. I er alle tapre, dygtige Mænd, og mange af jer ere haardtfornærmede. — Du, min flinke Handskemager, hvorfor maa dine Varer ikke længer smykke Hertugens Drabanter? Hvad kom det Tyrannen ved, om der ikke kom saamange Handsker ud af det Skind, han leverede dig, som der maaskee kunde, fordi du gjorde lidt for lange Fingre? — Og du, min Kollega i det ædle Skræderfag! naar du virkelig fik formeget Klæde, skulde du da lade dine Børn gaae nøgne? Nej, saa krænkede du Anstændigheden, og den er meget mere værd end et Par Alen Klæde. — Og I, mine tre Ulykkesbrødre, som med mig ere udpantede for Skatter, sig, kan vi gjøre andet end hvad vi gjør? Naar vi ligefrem blive flaaede, er vi da ikke nødte til at gaae ud af vores gode Skind? — Trøst dig, Pandolfo, min gode Vaabensmed, om Tyrannen forsmaaer dine Klinger! i Nát skal han faae at føle, hvad de duer til.

Pandolfo.

Ja jeg siger ingenting, men kan jeg faae fat i den Hertug, saa — trækker sin Kniv.

Bartolo.

Saa det bliver virkelig i Nat?

Fabio.

Ja, min vellugtende Ven! Inat skal det gaae varmt til, og du skal faae Lov til at svede saameget Desmer, som du har Lyst til.

Bruno.

Nej hør, maa jeg gjøre et Forslag?

Fabio.

Vel! Mester Bruno vil gjøre et Forslag.

Bruno.

Mine Medborgere! hvorfor skal det skee i Nat? Jeg siger ikke, at denne Nat ikke er en god Nat; det er meget muligt, at den er det. Men jeg vil bare foreslaae, at vi spørge hvorfor? Det er mit Forslag.

Fabio hviskende.

Jo for ellers bliver du ikke Hofskomager imorgen.

Bruno.

Saa tager jeg mit Forslag tilbage.

Fabio.

Mine Venner, det er den bedste Nat, vi kan vælge. I veed, at Grev Fulvio ventes hertil med Grændsehæren, og vi maa have det hele besørget, mens her er saa faa Krigsfolk i Byen. Mens Her-

tugen ligger og sover Bryllupsrusen ud, saa stjæle vi Kronen fra hans Hovedpude og sætte den paa den ædle Grev Uberto.

Bartolo.

Ja længe leve Grev Uberto! Der er ingen Mand i hele Landet, som bruger saamegen Pomade som han.

Fabio.

Ja han leve! Men hør nu! Naar Klokken slaaer fire paa San Paolo, saa møde I med alle eders Folk paa Kirkepladsen. Grev Odoardo, den Hædersmand, Himlen bevare ham! vil med en lille Flok overrumple Slotsvagten og fange Ræven i sin Hule. Vi andre slutte os til vore høje Patroner og deres Skarer og gaae under Grev Filippos Anførsel lige mod Fortet.

Bruno.

Mod Fortet? Nej hør, veed I hvad — jeg vil gjøre et Forslag.

Bartolo.

Nej, lad os kun gaae mod Fortet og tage det med Storm. Det skal blive rigtige Løjer. Ja I skal bare see, hvor jeg skal entre op ad Stormstigerne ligesom en Edderkop!

Bruno.

Ja for den Sags Skyld kan jeg lige saa godt taale at falde ned ad en Stige som enhver anden, men jeg skjøtter ikke om at komme noget til, for min Kone kunde gjerne tage det fortrydeligt op.

Fabio.

Aa det har ingen Fare. Det er for Øieblikket tyndt besat, og det Par Mand giver sig strax, naar de høre, at vi har faaet Fingre i den Gamle.
Claudio kommer med et Spring ned paa Altanen bag den aabne Dør
Hvad er det? en Spion?

Alle.

En Spion!

Bartolo.

Stik ham ned! Stik ham ned!
De trænge ind paa ham.

Claudio drager sit Sværd.

Bliv mig fra Livet! eller I skal fortryde det.

Fabio.

Tys, tys! — hvor kommer I fra?

Claudio.

Jeg kom her fra Taget og sprang ned paa Altanen.

Bartolo.

Stik ham ned! siger jeg.

Pandolfo trækker sin Kniv; til Fabio.

Skal jeg besørge det?

Fabio.

Nej bi lidt! Ved St. Antonio! det er jo min drabelige Fisker fra igaar. Men hvad er det for en Dragt? Du har jo skiftet Ham? Naa det er sandt, du vilde jo ogsaa tilvejrs, til Lykkens høje Tind! Ja du maa være kommen forbandet højt tilvejrs, siden du falder ned paa Taget.

Claudio.

O nej, endnu ikke. Men jeg var inde i Hertugens Have, og Vagten forfulgte mig derfra gjennem Gaderne. Endelig smuttede jeg ind ad en Dør og løb op igjennem Huset til jeg naaede Taget, og saa foer jeg fra det ene af de flade Tage til det andet, indtil jeg slap ned paa denne Altan.

Fabio.

Det var altsaa Hertugens Soldater, der forfulgte dig?

Claudio.

Ja!

Fabio.

Du lever altsaa i Ufred med Hertugen?

Claudio.

Ja Fred kan det vel neppe kaldes, siden hans Folk skyder paa mig.

Fabio.

Der kan I høre, det er en skikkelig Mand; Hertugen skyder paa ham. — See dig om, min Ven! her seer du en Kreds af dygtige og varmtfølende Medborgere, brave og fædrelandsksindede Mænd, som ikke vil taale, at denne Hertug træder al Ret og Retfærdighed under Fødder.

Pandolfo.

Nej, ned med Hertugen!

Claudio.

Hvad har Hertugen da gjort jer?

Bartolo.

Hvad han har gjort? Og det kan I spørge om? Han har jo indskrænket det høje Senat og tvunget den frie Adel til at svare Skat.

Claudio.

Men I er jo ikke adelige, saa det maa jo netop være til eders Fordeel, at han gjør alle lige.

Bruno.

Ja, naar jeg skal sige min Mening, saa er der sandelig noget i det.

Bartolo.

Aa han snakker som en Spion og et Fæ.

Pandolfo trækker sin Kniv.

Skal jeg lære ham at holde Kjæft?

Fabio.

Nej, stille, stille! — Hør, min Ven! du kjender ikke noget til vore Forhold.

Bartolo.

Nej det gjør han aldeles ikke.

Fabio.

Stille, min Pomadekrukke!

Claudio.

Ja men det er dog en Gunst mod Borgerstanden.

Fabio.

Ja men hvis den Gunst skal fordeles paa os allesammen, saa bliver min Deel saa lille, saa jeg slet ikke kan see den. Hvad er Borgerstanden? Er det noget, som kommer mig ved? Sørger Borger-

standen for mig? Nej! Skal jeg da sørge for Borgerstanden? Nej! jeg skal sørge for mig selv og min Kone og mine Børn og mine Venner. Det er Sagen.

Alle.

Bravo!

Fabio.

Tys, ikke saa højt! Hvem er vore Venner? Det er dem, vi nyde godt af. Nyde vi godt af Borgerstanden? Nej! ikke det bitterste! Vi nyde godt af de høje Familier, som Hertugen vil tilliivs. Naar de florere, saa florere vi; naar de visne, saa visne vi med. Kan det skade mig, at der er mange, som ikke nyde godt af dem? Nej, desbedre for mig. Lad dem sørge for sig! jeg sørger for mig.

Claudio

Nu forstaaer jeg jer.

Fabio.

Du vil altsaa slutte dig til vort Parti?

Claudio.

Nej, jeg maa da først høre eders Plan.

Bartolo.

Ja er det ikke det jeg siger, vi maa stikke ham ned.

Fabio.

Vi maa nok have en Prop i den Hovedvands-flaske. — Men du vil da love, at du ikke vil angive os?

Claudio.

At jeg ikke vil angive jer? Nu ja, det vil jeg love.

Fabio.

Du sværger altsaa, at du ikke vil benytte denne Underretning til at bringe os i Ulykke?

Claudio.

Det sværger jeg.

Fabio.

Saa kan vi stole paa ham, jeg kjender mine Folk. Hør da, i Nat har vi i Sinde at gjøre et lille Oprør.

Claudio.

I Nat? hvorfor ikke strax?

Fabio.

Nej du er ogsaa altfor tapper. Det kan ikke skee før i Nat.

Claudio afsides.

Ja hvad kan det saa hjælpe mig?

Fabio.

Alting er i Orden, og hver har faaet sin Forretning; vi trænge nu blot til en Mand som dig.

Bartolo.

Som ham? Ligesom det var nogen Kunst at rende henad et Tag! Jeg har rendt paa saamange Tage.

Bruno.

Ja det har jeg, for den Sags Skyld, med.

Pandolfo.

Jeg siger ingenting, men er det noget jeg kan besørge med denne her — trækker Kniven.

Fabio.

Nu skal I høre! Det eneste, vi er bange for, er Besætningen paa de Krigsskibe, som ligge i Havnen. Rigtignok er Admiralen paa vor Side; men Matroserne, dem er der intet Udkomme med; de elske den Hertug, som om det var Vorherre selv.

Bruno.

Ja det er sandt nok; det er meget slemt.

Fabio.

Men vi har lagt en ganske ypperlig Plan til at lokke dem fra Byen, mens det staaer paa. I kjender den Bavn, som er opreist derude ved Grev Ubertos Villa. Klokken tre rider en dristig Mand med et Par Folk derud, overrumpler Vagten og stikker Ild i Tjæretønden. Naar den brænder, saa er det et Tegn paa, at Sørøverne er i Sigte, og saa maa Flaaden strax lægge ud. Saa er vi dem kvit. Hahaha! det er en Plade, som der er Forslag i; men den er ogsaa smedet i dette Værksted *peger paa sit Hoved.*

Alle.

Leve Fabio!

Bruno.

Ja men vil Hertugen saa ikke selv med ud imod Sørøverne? det plejer han jo altid.

Fabio.

Det spørge vi ham slet ikke om. Han sover jo, og det er Synd at forstyrre ham. Men Admiralen har nu et Paaskud for Mandskabet til strax at stikke i Søen.

Bruno.

Nej hør, maa jeg gjøre et Forslag! Hvad, om vi lod Hertugen gaae ud med Skibene? Hvad? Saa kunde vi jo meget lettere besørge det hele, mens han var borte. — Hvad siger I om det Forslag? det er ikke saa tosset.

Fabio.

Nej, ganske vist! det er fortræffeligt, naar Sagen sees fra den Side. Men jeg skal sige dig, saa kunde vi maaskee en af Dagene faae Hertugen paa Nakken med hele Hæren. Var det vel værdt — nej! Nej vi maa have ham til at takke af i al Høflighed.

Bruno.

Naa ja, paa den Maade kan det ogsaa gjøres.

Pandolfo.

Du siger Høflighed, men skal vi da ikke slaae den Hertug ihjel?

Fabio hviskende.

Jo bagefter, naturligviis. høit Men siden I ikke vil have Claudio til det, hvem af jer vil saa paatage sig at tænde Bavnen?

Bruno.

Ja hvem af jer vil gjøre det?

Fabio.

Det skulde du, Bruno — det hører der saadan en rigtig Mand til.

Bruno.

Nej, jeg taaler ikke saa godt den Tjærelugt, men Bartolo er jo vant til at have med lugtende Ting at gjøre.

Bartolo.

Naa lad mig da! Det er det samme. Jeg er ikke bange. Det skal blive Løjer.

Fabio.

Ja men hvem skal da anføre dine 30 Mand?

Bartolo.

Ja det er ogsaa sandt, og hvordan skal jeg saa komme paa Stormstigerne? — Men, Pandolfo?

Pandolfo.

Jeg forstaaer mig ikke paa Fyrværkeri, dette herre er min Haandtering *trækker Kniven.*

Claudio *til Fabio.*

Hør, er du vis paa, at Hertugen vilde tage med ud, hvis han troede, at Sørøverne var i Sigte?

Fabio.

Ja øjeblikkelig! Han kunde ikke dye sig, om han saa sad i Skriftestolen. Men du kan være ganske rolig, han skal ikke faae et Nys derom. — Naa, Ven, vil du saa tænde Bavnen?

Claudio.

Aa ja, maaskee!

Fabio.

Herligt, min kjære Ven! Kom saa til mig i Aften, saa kan vi gjøre nærmere Aftale. Og husk paa, at vort Kjendingsord er: Æren fremfor alt.

Claudio.

Æren fremfor alt.

Fabio.

Ja, det er den høje Familie Strappinis — Gud inderlig bevare den — det er dens Valgsprog. hviskende Og er der nogen Bestilling eller saadan noget som du har Lyst til, saa — trykker hans Haand; til de Andre Hør, det er bedst vi samles her i Nat, inden vi skride til Værket.

taler sagte med dem.

Claudio affides.

O Himlens høje Dronning, staa mig bi!
tænd Lys i denne Sjæl, at jeg med Klarhed
kan oversee, kan ordne disse mange
urede Tanketraade, dette Virvar
af dunkle Planer krydsende hinanden!
Jeg har jo intet Valg, jeg tør ej vrage
det allermindste Halmstraa, som mig rækkes,
det var jo muligt, at det kom fra dig.
O vaer min Haand, at ej jeg griber fejl!

Fabio.

Naa, Ven!

Claudio vender sig rask om til dem.

Naa, lad mig saa faae fuldstændig Underretning om eders Planer! Jeg har lovet ikke at forraade nogen af jer. Men det vil jeg sige jer, at skal der være Optøjer, saa vil jeg sandelig have meer end een Finger med i Spillet.

Fabio.

Ja saadan skal det være. Leve vor nye Ven, Claudio!

Alle med dæmpet Stemme.

Leve Claudio!

Tredie Akt.

Oplyst Sal paa Hertugens Slot. I Baggrunden en Altan med store aabenstaaende Fløjdøre, hvorigjennem Nathimlen sees.

Hermion. Enrico.

Hermion.

Det er forunderligt, man intet hører,
han var jo dog saa sikker i sin Sag.
Enrico, hør! fik Claudio fra Stalden
de tvende Heste, som han ønsked sig?

Enrico.

Ja, ædle Herre! jeg med egne Øjne
har seet ham ride bort.

Hermion.

Hvem fulgte ham?

Enrico.

Det var en Mand i Fiskerdragt, min Greve!

Hermion.

I Fiskerdragt — ja saa? hvad kan han mene?
hvad er hans Hensigt vel? Jeg ej det fatter,
og dog han smitter alle med sit Haab,
den kjære, kjække Dreng! Da jeg ham skildred
Prindsessens Gru for dette Bryllup, gjentog
hvad om ham selv jeg hørte hende sige,
— hvori jeg spored alt en Elskovsgnist —
hvor blev han sjæleglad! Hvor var han smuk
og tillidvækkende, da højt han svor,
at dette Bryllup skulde vorde hindret!
Jeg blev saa tryg igjen — og dog, ved Himlen!
det er den høje Tid, skal noget skee.

Odvardo og **Uberto** komme med Følge; efterhaanden flere **Herrer** og **Damer**.

Odvardo.

Vi komme i god Tid; her er jo ingen. Ah, der er den gamle Nar.

Uberto.

Hør, kjære Morbroder, siig mig oprigtig, hvorledes synes I, jeg seer ud?

Odvardo.

Herligt, min Ven!

Uberto.

Gjør mig den Tjeneste at see paa mine Strømper! Naa, hvad siger I?

Odoardo.

Det er herlige Strømper.

Uberto.

Ja ikke sandt? hviskende De fremhæve Smalbenet — hvad? til Hermion Hr. Greve, jeg hilser jer!

Hermion.

Jeg hilser jer igjen.

Uberto.

Jeg føler med Smerte, at det endnu ikke er lykkedes mig i den Grad, som jeg ønskede, at vinde Hr. Grevens Velvillie, men jeg haaber paa Fremtiden.

Hermion.

Ja hvem haaber ikke paa den? afsides Hvor bliver dog Claudio af? taler med Enrico.

Uberto gaaer tilbage til Odoardo.

Hør, kjære Morbroder! I maa endelig bede Kammerherrerne passe paa, at Toget bliver rigtig

ordnet. Jeg kan jo ikke godt selv sige det, for jeg er jo i en vis højtidelig Stemning, hvori man ikke kan have Sands for saadan noget.

Silvestro kommer hurtig.

Hr. Greve! Højst mærkeligt Nyt!

Uberto.

Hvad da?

Silvestro.

Sørøverne er i Sigte.

Odoardo og Uberto.

Hvad siger I?

Silvestro.

Ja det er ganske vist. Bavnen er tændt. Kom herhen, saa kan I selv see det! de gaae hen til Altanen.

Under de følgende Repliker trænge flere og flere af Selskabet sig hen til Altanen for at see ud og samle sig i hviskende Grupper.

Musik. **Hertugen, Agnese** og **Eugenia** komme med Følge.

Hertug.

Velkommen alle! — Tak, min kjære Broder!
endnu engang, fordi du venligt hædrer
med din Nærværelse vor Glædesfest!
— Men hvor er Grev Uberto?

Uberto.

Eders Højhed!

Hertug.

Min kjære Greve! saa er Timen kommen,
da vi skal slutte vore Kræfter sammen,
at eders Ungdom bøde kan paa det,
som Tiden røved mig. Jeg veed, Hr. Greve!
I eder vise vil min Tillid værdig,
I værne vil med kraftig Arm om Riget
og denne Skat *peger paa Agnese.*
Men hvorfor denne Uro?
Hvad er paafærde — tal!

Silvestro.

Ak, eders Højhed!
Sørøverne —

Hertug.

Hvad Nyt om dem?

Silvestro.

Min Hertug!
jeg veed kun det, at Bavnen —

Hertug.

Er den tændt?
iler til Altanen

Hold op med den Musik! — Nu ja, ved Himlen!
alt Flammen strækker ud sin røde Tunge
og raaber os til Hjælp. I Sandhed, sligt
Besøg os kommer noget ubelejligt.
Jeg troer, den Kjæltring er misundelig
for hver en Time, vi til Glæden ofre.

Odoardo.

Men eders Høihed, nu idag I tænker
dog ikke selv at føre Flaaden an?

Hertug.

Hvor kan I troe, at vi kan sidde hjemme,
at vi kan svælge trygt i Nydelse,
mens Landets Børn, hvis Vogter vi skal være,
hjemsøges af et vildt og graadigt Rovdyr?
Ved Himlen! det skal aldrig skee saalænge
min Arm kan føre Sværd.

Uberto.

Men, eders Høihed!
Ifald I vented blot en Times Tid,
til Brylluppet var endt?

Hertug.

En Times Tid?
Og veed I hvad en Times Tid kan bringe?
hvad der kan tabes i en Times Tid?
Veed I, hvormange Liv, hvormeget Gods

der kan bortødsles i en enkelt Time?
Nej, ædle Greve! naar engang I selv
faaer prøvet Kronens Vægt, vil I erfare,
at Landets Hersker være maa dets Tjener,
og denne Tjeneste, min Ven, er streng
og spørger ej, hvortil man just har Lyst.
til Selskabet
Der bliver intet Bryllup af idag;
men hvis vi, som vi haabe, komme hjem
med Sejr imorgen, vorder Glæden dobbelt.
— Farvel, mit kjære Barn! det smerter mig,
at denne Dag ej holdt hvad den dig loved.
— Farvel, min gode Broder! til Uberto Kjære Greve!
saafremt I havde Lyst at prøve det,
var det mig kjært, om I gik med idag.

Uberto.

Ja eders Højhed! jeg har megen Lyst,
men jeg desværre maa —

Hertug.

Gjør, hvad I synes!
Hvis I vil komme, skal det glæde mig.
— Nu, ædle Herrer! I, hvem Pligten kalder,
husk paa, vor Tid er knap! Skjøndt uvelkommen
hiin Gjæst er os idag, saa vil vi dog
modtage ham i Højtidsdragt. Farvel!
Hertugen gaaer. Selskabet fjerner sig under de følgende Replikker.

Uberto til Odoardo.

Hør, kjære Morbroder, var det ikke et besynderligt Indfald af Hertugen, at jeg skulde gaae med ombord, — og i denne Dragt? Det forekommer mig næsten upassende. Hvad siger I?

Odoardo heftig.

O jeg har andet at tænke paa forlader ham.

Uberto for sig.

Min gode Morbroder er ogsaa forunderlig idag, men det er heller ikke behageligt med denne Udsættelse. Nu var alting saa dejligt i Orden. Alle de Blomsterkrandse, som vare bundne, de visne nu, og saa min Sonet, hvori jeg netop har sigtet til, at det er St. Faustos Dag idag. Hm! det er meget ubehageligt!
til Agnese
Ak, eders Højhed! det er saare tungt,
naar alt vi gribe Glædens Nektarbæger,
at maatte slippe det saa brat. — Farvel!
gaaer.

Hermion.

Naa, kjære Barn, er nu du glad igjen?

Agnese.

Ak, har jeg Ret at glæde mig, naar Frelsen
kun er en ny Bekymring for saa mange?

Hermion.

Vær du kun uden Frygt! jeg troer bestemt,
at hele Faren er et Skin.

Agnese.

Hvorledes?

Hermion.

Nu, derom vil vi snart faae Nyt at høre,
det troer jeg sikkert. *affides* Jeg tør sværge paa,
at Claudio har været der paa Spil.
høit
Kom med, min Datter! lad os følges ad!

Hermion, Agnese og Eugenia gaae.

Odoardo

som er bleven ene med to Adelsmænd.

Ja det er sandt, vi tør ej nægte det —
alting er tabt. Ha, hvor dog Lykken kjæler
for denne Pøbelhertug!

Den ene Adelsmand.

Men Hr. Greve!
Ifald Tyrannen kommer hjem imorgen,
har vi dog næste Nat.

Odoardo.

Hvad, næste Nat?
Hvor kan I snakke saa? Da ligger sagtens
Grev Fulvio alt i Fortet med sin Hær.
Nej nu var netop Tiden.

Adelsmanden.

Det er sandt!
Men noget maa dog kunne gjøres.

Odoardo.

Nej,
alt er forbi! — Veed I da noget Raad?

Adelsmanden tier.

I veed kun eet, det eneste der gives:
at kysse Riset! — *mildere* Ja vort Haab er visnet,
just da det aabnede sin fagre Blomst;
men, ædle Herrer! Skylden er ej eders.
Tak, Tak fordi det var jer dyrebart!
Farvel! *De to Adelsmænd gaae.*

Der flammer det fordømte Baal,
og alt hvad vi saa trofast kæmped for
i Maaneder, vor snildt udtænkte Plan,
vor Trøst, mens Aaget bøjed vore Nakker,
vort Haab, vor Hævn — det brænder med som Spaaner.

gaaer ud paa Altan n.

Claudio, indhyllet i en Kappe, kommer med **Tommaso**.

Claudio.

Brylluppet er opsat, og Hertugen er allerede paa Vejen til Stranden. O, Lykken er mig dog med i alting.

Tommaso.

Men saae du den Forstyrrelse vi har gjort i hele Byen? Og her paa Slottet da med, kan jeg tænke, for der var ikke en eneste af alle disse galonerede Tallerkenslikkere, som havde Tid til at undre sig over hvad vi vilde her. De plejer ellers altid strax at være ved Haanden. — Men hør, Claudio! hvad skal vi egentlig heroppe?

Claudio.

Jeg skal have nogen i Tale her, men hvad vil du?

Tommaso.

Aa jeg synes, da du nu engang har faaet mig paa Gled, og vi har haft den Ridetuur sammen, saa havde jeg dog nok Lyst til at see, hvad de Løjer kunde føre til. Odoardo træder ind fra Altanen. Det var ellers pænt besørget det hele. Jeg har aldrig i mine Dage skudt saadan en Fart paa et firbenet Kreatur. Men hør — hvordan bar du dig egentlig ad med Vagten, mens jeg satte Fyr paa Tønden?

Claudio.

Du var saa hurtig, saa det var en let Sag at holde det Par Mand i Aande saalænge.

Tommaso.

Jeg gad vide, om de har faaet den slukket igjen. Aa nej, saadan en Tingest er ikke god at slukke; og jeg tændte den forsvarlig, det skal jeg love for. Hør, man maa bestemt kunde see den heroppe fra.
gaaer hen mod Altanen.

Odoardo standser ham.

Hvordan? er det jer, som har tændt Bavnen?

Tommaso.

Os? Skulde det være os?

Odoardo.

Det siger du jo.

Tommaso.

Gjør jeg? — Nej hør, spørg Claudio der! han kan bedre svare for sig.

Odoardo til Claudio.

Hvad siger I da?

Claudio.

Maa jeg først udbede mig eders Navn?

Odoardo.

Det kan jeg være bekjendt. Jeg er Grev Odoardo Strappini.

Claudio.

Grev Odoardo!

Odoardo.

Ja! Svar nu!

Claudio.

Saa henvender jeg mig netop til den Rette. — Tommaso, træd tilside! — Hr. Greve, „Æren fremfor alt“!

Odoardo.

Ha!

Claudio.

I seer, at jeg kjender eders Planer. Jeg er bleven indviet i dem af Fabio.

Odoardo.

Af Fabio? — nu vel! — Men denne Mand der?

Claudio.

Han er kun min Haandlanger, han veed intet.

Odoardo.

Men Bavnen?

Claudio.

Ja det er ganske rigtig mig, som har tændt den; men Fabio har i Hr. Grevens Navn anmodet mig derom.

Odoardo.

Hvordan? Det skulde jo først skee i Nat.

Claudio.

Først i Nat? saa? Ja saa maa det være en Fejltagelse.

Odoardo.

O det er en skjændig Fejltagelse, som har tilintetgjort alle vore Forhaabninger.

Claudio affides.

Det var netop det, jeg haabede.

Odoardo heftig, halvt for sig selv.

Men hvor er det dog muligt, at Fabio — falder i Tanker.

Claudio.

Det maa I spørge ham om.

Odoardo uden at agte derpaa, afsides.

Hertugen maa hentes tilbage. Der maa øjeblikkelig gaae Bud til ham. Saa er alt ikke tabt endnu.

gaaer.

Tommaso.

Hvad var det for en Selvmorder? Ja hvis en Karl med saadan et Fjæs slipper med at blive hængt, saa kan han sige, at han er kommen godt igjennem Verden. — Men hør, Claudio, nu er vi vel komne slemt afsted, siden han har faaet det at vide?

Claudio.

Han vogter sig nok for at forraade os. — Men nu takker jeg dig for den Tjeneste, du har gjort mig. Viis mig nu ogsaa den Villighed at forlade mig! det er nødvendigt, at jeg er ene her.

Tommaso.

Naa ja, siden det endelig skal være. Men jeg vil dog blive hernede i Gaarden for at høre lidt paa de Løjer.

Claudio.

Vær dog forsigtig!

Tommaso.

Aa hvad? Der er saa fuldt af Mennesker dernede, saa der er ingen, der gjøer af mig. Jeg troer den halve By er strømmet derind. Det kunde jo ogsaa være ganske godt, om jeg var ved Haanden, hvis du i Nødsfald skulde faae Brug for et Par gode Næver.

gaaer.

Claudio.

Saa staaer jeg da ved Maalet sejersstolt.
Et dristigt Slag, et eneste, har væltet
den Klippevæg, som spærrede min Vej,
og kyst Uvejret bort, som trued Landet.
Eet Skridt staaer end tilbage, men for det
jeg frygter ej, jeg veed, hun elsker mig.
Hun elsker mig, det siger Greven selv,
det vidner dette Hjerte, ja, Madonna!
det maa hun jo, det er umuligt andet,
saasandt det ej er Lykkens kaade Lune,
men din almægtige Haand, din underfulde,
din naaderige Styrelse, som førte
mig fast i Blinde dette Kæmpeskridt
mod Maalet hen. O saa er alting vundet!
saa staaer jeg da, som Drømmen mig forjætted,
paa Borgens Tind, og ingen jordisk Magt
skal styrte den, som Himlen selv har hævet.

Agnese og **Hermion** komme.

Hermion.

See, herfra kan vi vist, min kjære Datter!
see Flaaden seile bort. Jeg tænker vel,
de Lygter har paa Dækket.

Agnese gaaer ud paa Altanen; idet Hermion vil følge hende, bliver han standset af Claudio.

Claudio!

Claudio.

Ja, i Forvirringen, min ædle Greve,
og skjult af denne Kappe, har jeg listet
mig lidt herop.

Hermion.

Ja saa? jeg havde tænkt,
at du var Mester for den hele Larm,
at det var dig, som —

Claudio.

Der I tænkte rigtig;
jeg har bragt Byen lidt paa Benene,
men nu er det besørget.

Hermion.

Brave Dreng!
saa har du skyndt dig.

Claudio.

Ja min Tid er kostbar,
og derfor ædle Herre, bliv ej vred!
lad mig en Stund alene med Prindsessen!

Hermion godmodig.

Hvad, frække Knægt! du jager mig paa Døren?
Nu lad saa være! grib du Lejligheden!
den er dig gunstig nu. — Til Lykke, Ven!
gaaer.

Agnese træder frem.

Min kjære Farbro'r! seer Claudio Ha!

Claudio.

O høje Frøken!
Tillad mig blot —

Agnese.

Hvor blev Grev Hermion?

Claudio.

Han kommer strax. Men jeg har Ting at sige,
som I maa høre. Vid, min ædle Frøken,
at det var mig, som tændte Bavnen.

Agnese halvt i Begreb med at gaae, standser.

Gud!
Hvad har I gjort?

Claudio.

Hvad jeg har lovet eder,
forstyrret dette Bryllup. For idag
er Faren fjernet, men det gjælder nu
at bruge ret den Tid, som vi har vundet.
O eders Højhed! dristigt er mit Forslag,
men laan det venligt Øre, thi jeg kjender
ej anden Hjælp!

Agnese.

Hvad vil I foreslaae?

Claudio.

Hertugen vil, saasnart han vender hjem,
med dobbelt Iver fremme sine Planer.
Der er kun een — een Redning for os begge —
Flygt bort med mig!

Agnese.

Hvordan?

Claudio.

Grev Hermion
vil os beskytte, eders ædle Fader
vil snart formildes; thi jeg har idag
ham gjort en vigtig Tjeneste, hvorom
han flux vil faae nøjagtig Underretning.

Agnese.

Og dette Forslag tør I byde mig?

Claudio.

Det tør jeg, hulde Pige, thi mit Hjerte
har sagt mig, at I har mig kjær.

Agnese.

Hvorledes?
I vover? vil gaae.

Claudio griber hendes Haand.

Stands! Agnese, ja jeg vover!
Det er nu min Natur, jeg kan ej andet,
og her er det nødvendigt at jeg gjør det.
Jeg hæver da med dristig Haand det Slør,
som dækker eders Hjerte for jer selv:
I elsker mig!

Agnese stolt og krænket.

I tager fejl. min Herre!
I stoler altfor stærkt paa eders Lykke.
I troer at kunne twinge hele Verden
i Knæ for jer med et forvovent Ord.
Nu, Bayner kan I tænde — det er sandt,
men Kvindehjerter fænger ej saa let.
gaaer.

Claudio sønderknust.

Saa var jeg da en Sværmer, slet og ret,
en taabelig, elendig Eventyrer!
Det Hele var en Drøm, kun Drøm og Vanvid!
— O hellige Madonna, var det Ret
at lege saa med dette stakkels Hjerte?

Tommaso kommer.

Claudio, kom! Vi maa see, vi kan slippe bort. Hertugen har faaet det at vide, og han er paa Vejen tilbage for at gjøre Brylluppet om strax. Der er kommen Bud fra Bavnevagten, og de sige dernede, at efter Beskrivelsen maa det være denne hersens Claudio, som har gjort alle disse Knuder, bare fordi han selv vil have Prindsessen. Hører du! — Om mig er der ikke en eneste, der siger et Ord, og det ærgrer mig i Grunden lidt, men du er nu paa engang bleven en berømt Mand, og de sige, at hvis Hertugen faaer Fingre i dig, saa kommer du lige strax til at række Hals. See, derfor var det nok ikke saa galt, om vi saae at klare disse Skjær, inden Stormen bryder ud. Hører du, Claudio!

Claudio.

Ja, det er godt. Saaledes maa det være.
Skynd dig nu bort herfra! jeg bliver her.

Tommaso.

Bliver her? Ja men saa har du ikke hørt, at de vil have dig i Galgen.

Claudio.

Jeg har det hørt, og vil min Skjæbne friste,
jeg er ej bedre værd. Gaa du, Tommaso!
see til, du slipper bort!

Tommaso.

Ja men hør!

Claudio bestemt.

Jeg bliver her.

Tommaso.

Ja naar du virkelig kan finde det saa morsomt at blive hængt op og tørret i Luften ligesom en Kabliau, saa veed jeg ikke, hvorfor jeg ikke ogsaa skulde prøve den Fornøjelse.

Claudio.

Du skal forlade mig. Jeg fordrer det.

Tommaso.

Naa ja, siden du beder saa pænt, saa lad gaae! Farvel, Claudio! affides Jeg kan dog ikke saadan rende fra ham; jeg troer, jeg vil liste lidt ud paa Altanen.

gaaer ud paa Altanen.

Claudio mørk.

Saa det var da mit Kald paa denne Jord;
omgøglet af forfængelige Drømme
jeg var en Dukke kun i Skjæbnens Haand.
Det var kun Lokkemad, de skjønne Løfter,
hvormed den drog mig bort fra Hjemmets Arne.
Nu ja, den Oprørsild, som ulmed her,
den skulde slukkes — med mit Hjerteblod.

Odoardo kommer.

Jeg maa tale med den Claudio. Ah, han er her endnu. Hør, Claudio!

Claudio.

Hr. Greve!

Odoardo.

I er alene. Hvor er den Ledsager, I havde før?

Claudio.

Han er gaaet bort.

Odoardo.

Hør, I er ikke sikker her; men jeg vil frelse Eder.

Claudio.

Det er for eders egen Skyld.

Odoardo.

Nu lad saa være! Men jeg stiller jer en Betingelse. I maa love at tjene os ene og alene, hører I! I kjender vor Plan.

Claudio levende.

Eders Plan? den er jo opgivet?

Odoardo.

Nej! den kan ikke opgives. Inat maa det skee.

Claudio med stigende Interesse.

Hvordan, i Nat? Men Bavnen kan da ikke tændes endnu engang. Hvordan vil I nu lokke Flaaden bort?

Odoardo.

Vi lade den blive her. Vi er stærke nok alligevel. Naar de faaer Nys derom, har vi allerede Magten. Naa hvad svarer I? Vil I tjene os, skal I ikke fortryde det.

Claudio.

Hvad vil I gjøre, naar jeg svarer Nej?

Odoardo.

Saa er Døden jer vis. Jeg lader jer øjeblikkelig fængsle.

Claudio.

Det vover I ikke; jeg har Magt til at forraade jer for Hertugen.

Odoardo.

Elendige! troer du ikke, jeg kan berøve dig den Magt? Alle Udgange ere besatte, du kan ikke slippe bort, uden jeg vil. Inden Hertugen vender tilbage, sidder du under Laas og Lukke, og kommer først ud imorgen, naar vi har Magten, og da bliver det for at gaae til Galgen. — Naa bestem dig nu!

Claudio.

Ja efter hvad jeg nu hører, har jeg ikke stor Lyst til at lade mig fængsle.

Odoardo.

Naa det er mig kjært. *affides* Det er dog det sikreste for os.

Claudio.

Men sværge jer Lydighed, det har jeg endnu mindre Lyst til. *med hævet Stemme* Ærlig talt anseer jeg dette Oprør for en Skjændsel, og jeg føler mig tvertimod kaldet til at modarbejde det, saavidt jeg formaaer.

Odoardo.

Ha, frække Knægt! du skal strax erfare, hvad jeg formaaer.

gaaer.

Claudio i stærk Bevægelse.

Madonna, hjælp mig nu! Det gjælder ikke
min egen Lykke meer. Gjør du med den,
som det dig tykkes bedst, men skaf mig bort!
— Ha hvor skal jeg tye hen! Bag denne Dør
hun nys forsvandt — om jeg hos hende søgte
min sidste Tilflugt? heftig Nej! Men paa Altanen?

Tommaso træder frem i Altandøren

Tommaso — hvad! du her endnu? Ha kom!

de ile ud paa Altanen.

Odoardo kommer med Vagten.

See, her er Skurken, som sig har formastet
til frækt at haane Statens Myndighed.
I griber ham — jeg indestaaer for Følgen.
— Hvad? er han sluppen bort? Det er umuligt!
her maa, her skal han findes — Ha derude!

iler hen til Altanen, og kommer strax efter tilbage.

Der staaer han — skynd jer!

Vagten gaaer ud paa Altanen og kommer tilbage med Tommaso ifort Claudios Kappe og Hat. De føre ham hurtig hen til en af de bagerste Sidedøre.

Odoardo.

Nu afsted med ham!
I giver ej ham Lov at knye. Afsted!

Hermion kommer fra den modsatte Side.

Hvad der? ha stands! Vagten standser.

Odoardo.

I fører flux ham bort!

Hermion.

I standser, hører I! Jeg er Grev Hermion,
Hertugens Broder — jeg befaler det.

Odoardo.

Her raader Hertugen, og ej hans Broder;
det er hans Høiheds Bud, jeg har forkyndt,
hans Vrede rammer hver, som ej det lyder.
Afsted!

Vagten gaaer.

Hermion raaber efter dem.

Jeg siger: stands, fordømte Pak!
Det er ej sandt! Han lyver — hører I!
Ha, usle Lejesvende!

Odoardo.

Knap det nytter,
I skjælder meer.

Hermion.

Hvor har I den Befaling
fra Hertugen? Lad flux mig see den!

Odoardo.

Nej!

Hermion.

Hvordan? I nægter det? I spiller Herre
paa Slottet her? I fængsler mine Folk?
Viis mig da eders Fuldmagt!

Odoardo.

Ej jeg gjør det.

Hermion.

I skal!

Odoardo koldt

Man siger, I er klog paa Himlen,
paa Sol og Maane — det er godt for jer;
men hold jer smukt deroppe; thi paa Landets
og Hoffets Tarv kun slet I jer forstaaer.

Hermion.

Forstaaer? forstaaer? veed I, hvad jeg forstaaer?
Een Ting forstaaer jeg dog, at skjelne klart
imellem eder og en ærlig Mand.

Odoardo lægger Haand paa Sværdet.

Ha, var I ej en sindsforvirret Olding!

Hermion.

Ha, var I ej en Slyngel, slet og ret,
og frygtede jeg ej for at besudle
mit pletfri Riddersværd med ureent Blod —

Odoardo.

Nu, det skal I betale.

de drage deres Sværd.

Hertugen kommer med Følge.

Hertug.

Stands! — hvordan?
Min lærde Broder og Grev Odoardo!
Ha, hvad er her paafærde!

Hermion.

Denne Greve,
som spiller Hertug her, naar I er borte,
har fængslet en af mine Folk.

Odoardo.

Min Hertug!
det var den Claudio, som tændte Bavnen.

Hertug.

Den frække Skurk!

Odoardo.

Jeg greb ham her paa Slottet,
og troede det var bedst at fængsle ham.

Hertug.

Der har I viist jer som en trofast Tjener,
min ædle Greve! Tag min Tak for det!
sagte
Min Broder, veed I nok, er lidt fantastisk,
tilgiv hans Hidsighed! *høit* Men denne Skurk,
som vovet har at drive Spot med os,
bevogt ham vel! lad ej ham slippe bort!
thi han skal døe imorgen.

Hermion.

Ha — hvordan?

Hertug.

Jeg siger: han skal døe — og dermed glemme
vi denne Sag, og tænke kun paa Fryd.
Ja, mine Venner, Festen som blev afbrudt,
skal fejres om en Time. Gjør jer rede!
Og sikkert haabe vi, at Glædens Røst
skal vaagne fuldt igjen og overdøve
hver enkelt Mislyd, som endnu mon klinge.
de gaae alle uden Hermion.

Hermion.

Nej, han skal ikke døe, han skal det ej!
om Oprør jeg skal vække, føre Krig
imod min Broder — jeg maa frelse ham.

Claudio lister sig sagte hen til ham.

Grev Hermion!

Hermion.

Ha, Claudio! min Dreng!
Du sidder ej i Buret? du er fri?
Men hvordan slap du bort?

Claudio.

Jeg var der aldrig.

Hermion.

Men du var fangen, saae jeg.

Claudio munter.

Ikke jeg.
Jeg narred dem, de tog en anden Fugl
og lod mig flyve.

Hermion.

Det er lutter Gaader!
det løber rundt for mig.

Claudio.

Hør da! Tommaso,
en Fisker fra min Hjemstavn, har mig kjær.
Jeg loved ham at frelse, hvis det kneb;
det var ham nok, han tog min Hat og Kappe
og gik i Fængsel.

Hermion.

Prægtigt! ypperligt!
Det er en herlig Knøs, ham maa jeg kjende.
Men hvor var du imens?

Claudio.

Fra Gaden havde
jeg seet de twende Nischer ovenover
Altanen; i den ene stod en gammel,
skikkelig Marmorgud, han tog imod mig,
og gav et herligt Skjul mig ved sin Side.

Hermion.

O hvor det glæder mig, min Claudio!
Jeg tænkte nok, du ikke lod dig fange,
du var dog disse kloge Høns for klog.
inderlig
Min Dreng!

Claudio.

Min ædle Greve!

Hermion.

Bort med Greven!
hvad skal han her? Jeg er din Fader, Knægt!
din Fader — kan du høre?

Claudio.

Ja, min Fader!

Hermion.

Naa, det var Ret.

Claudio.

Min kjære Fader, hør!
Hvad skal vi gjøre vel ved dette Bryllup?

Hermion.

Ved Brylluppet? det har jo du forpurret.

Claudio.

Nej, som jeg hører nu, har Hertugen
paany bestemt at fejre det i Aften.

Hermion.

Nej det har ogsaa du forpurret.

Claudio.

Jeg?

Hermion.

Ja ganske vist, min Søn! Det skete ved
dit sidste Møde med Prindsessen. Sagtens
var du lidt vild og heftig, som du plejer,
for hun blev syg.

Claudio.

Blev syg?

Hermion.

Aa ja, en Smule,
en Kjende Svimmelhed, lidt Ondt for Hjertet,
som soves bort i Nat — vær du kun rolig!
Men herpaa, seer du, strander Bryllupsplanen.
Min Broder bander lidt — naturligviis;
men uden Brud er Bryllup neppe gjørligt,
og hun har lovligt Forfald.

Claudio.

O hvor alting
vidunderligt mig føjer! Kan I blot
mig hjælpe bort herfra?

Hermion.

Ja det er let;
de troe jo alle, du er velforvaret.
Følg du med mig! Der er en Sidetrappe,
hvor ingen vil os møde.

Claudio.

Tak, min Fader!
dog det er ikke nok. *alvorlig* Vid, denne Nat,
som viser hist sit alvorsfulde Aasyn,
er ej saa mild og skyldfri, som den synes;
den lover Fred, men holder ej sit Løfte,
den dækker med sit dunkle Helgenslør
Trods og Forbrydelse. Det gjælder Kamp,
en Kamp med Ord og Sværd, med Haand og Hoved,
med hver en Kraft, vi fik at raade med,
hvis Retten her skal vinde Sejer. Dog
jeg mægter intet, naar jeg staaer alene,
og tør jeg lægge vel paa jer, min Fader,
som trænger haardt til Ro, til Nattesøvn,
den Deel af Byrden, som er mig for svær?

Hermion.

Det tør du, brave Knøs! hvis det kan nytte.
Jeg duer ikke stort, dog lad os prøve!
Jeg har nu siddet i en god Slump Aar
og kukkeluret ved Studerelampen;
nu der var Glæder nok, men alt imellem
jeg sukked dog saa smaat ved Tanken om,
at jeg var kun en Drømmer, ingen Helt,
paa Kundskab rig, men fattig paa Bedrift.
Nu det kan komme — ja det kommer nok;
vel er jeg lidt tilaars, men hvad gjør det,
naar du vil tage mig paa Slæbetovet?

Claudio.

O Tak, min Fader! I skal see, det lykkes;
thi klart jeg føler, at det mig er givet
at sprænge denne Væv af fule Rænker.
Den høje Nat, hvis rene Klædebon
de plette vil med Blod, har vendt sig fra dem
og tyer til os. Ja den os giver Ly,
til vor Bedrift kan folde Vingen ud,
og kjækt som Ørnen kløve Mulmets Taager,
og stige straalende mod Morgensolen.
— Men lad os komme bort!

Hermion.

Ja følg med mig!
Afsted! afsted! til Kamp og Eventyr!

de gaae.

Prindsessens Paaklædningsværelse.
Hertugen fører **Agnese** ind, fulgt af **Eugenia.**

Hertug fører hende hen til en Stol.

Naa, sæt dig der, mit Barn! Kom lidt til Kræfter!
Hvorledes gaaer det nu?

Agnese.

Tak, ganske godt!

Hertug.

Naa, det fornøjer mig. Hvem havde tænkt,
du tog dig sligt saa nær? Jeg har saa tidt
jo draget ud i Kamp, hvor ej du frygted,
og ej blev syg som nu.

Eugenia.

Ja, hendes Højhed
har sagtens været i en egen Stemning,
lidt spændt og mere pirrelig, end ellers.

Hertug.

Naturligviis! Det kan man let forstaae.
Men vi fik intet Bryllup, det var slemt.
Dog vi vil ikke klage meer. Imorgen
saa er min lille Skat vel frisk og rød,
saa kan vi tænke paa det. Nu, godnat!
Gaa strax tilsengs! og du maa love mig
at sove, til du vaagner som en Kæmpe.
Godnat, mit søde Barn!

Agnese.

Godnat, min Fader!

Hertugen gaaer.

Eugenia.

Naa, ædle Frøken, er det bedre nu?
I maa ej være syg! Dog alt mig synes,
som Rosen vaagner paa de blege Kinder.

Agnese.

Ja det er bedre. Hvilen har mig styrket,
nu er jeg atter kjæk. Kom, min Veninde!
sæt dig ved Siden af mig!

Eugenia.

Ja, min Frøken!

Agnese.

Nej nærmere — endnu lidt nærmere!
Jeg noget har paa Hjerte, kjære Pige,
som længes efter Luft. Nu maa det frem.
Saa hør da, min Eugenia, du skildred
imorges mig, med Ord der gik til Hjertet,
det underfulde Liv — nej fy, lad være
at see paa mig! sænk Blikket, see paa Gulvet!
for ellers gaaer jeg strax istaa.

Eugenia.

Nu vel!

Agnese.

Det er forunderligt, jeg føler Trang
en Trang jeg ej kan modstaae, til at tale,
betroe dig alt, og dog er det saa svært.
Men det maa frem. Du husker nok, du paastod
imorges, at den sande Kjærlighed
ej kunde trives her; dog du tog fejl,
det veed jeg bedre.

Eugenia.

Hvoraf veed I det?

Agnese holder sin Haand for hendes Øine.

Nu seer du jo igjen — det maa du ikke.
Du spørger hvorfra jeg det veed — ak hør —
bøier sit Hoved mod hendes Bryst
Eugenia! jeg veed det fra mig selv,
fra dette løjerlige Hjerte her.
O bliv ej vred! det var jo reent umuligt
at staae imod!

Eugenia.

Men kjære, bedste Frøken!
hvad er der skeet?

Agnese.

Ak, før med ham jeg talte —

Eugenia.

Med hvem?

Agnese.

Med — Claudio.

Eugenia.

Med Claudio!

Agnese.

Han var saa dristig, paastod ligefrem,
at jeg ham havde kjær.

Eugenia.

Den Frække!

Agnese.

Ja,
det syntes ogsaa jeg, og jeg blev vred
og sagde det var usandt — ak, Veninde,
nu frygter jeg dog fast, han havde Ret.

Eugenia.

Min Gud!

Agnese.

Ak ja — var det dog ikke sælsomt,
han vidste det, og jeg — jeg aned intet?
han sagde, han var nødt at løfte Sløret,
som skjulte for mit Blik mit eget Hjerte,
og skjøndt det krænked mig, og jeg blev vred,
saa troer jeg virkelig, han løfted det.

Eugenia.

O kjære Frøken! spøg nu ikke længer!
Hvad siger I? Ej sandt, det er umuligt?

Agnese.

Det var det før, men nu — nu er det vist.
Det nytter ej, du seer forfærdet ud;
det kan ej gjøres om — det skal ej ændres,
jeg elsker ham.

Eugenia.

Saa er da eders blide,
sorgløse Foraarsdrøm med eet forbi;
saa skal da ogsaa disse Stjerner mørknes
af Taarer uden Tal, og søvnløs Kummer
skal langsomt hule denne runde Kind;
ak, saa skal I da prøve, hvor det smerter
at maatte dræbe Hjertet i sit Bryst!

Agnese.

Nej, det skal aldrig skee! det gjør jeg ikke!
Jeg vil ej lydig gaae til Slagterbænken.
Jeg lyder kun den ny, den søde Lov,
som hersker her — og kjender ingen anden.

Eugenia.

Ak, kjære Frøken! hvad vil I da gjøre,
nu — Claudio er fængslet?

Agnese.

Er han fængslet?

Eugenia.

Har I da ikke hørt, han sidder fangen
i Slottet her, og skal imorgen døe?

Agnese.

Du milde Himmel!

Eugenia.

Kjære, kjære Frøken!

Agnese.

Ak det er mig, kun mig, som dræber ham.
Jeg saae, hvor han sig bøjed under Vægten
af mine Vredesord, hvordan de knuste
den kjække Tillid, den Frimodighed,
som hidtil saa vidunderligt ham skjærmed.
Da blev han svag, og nu — gaaer han i Døden.
kaster sig til Eugenias Bryst.

Eugenia.

I er det kjæreste jeg har paa Jorden,
det eneste, som blev mig levnet. — Nej,
mit søde Barn, fortvivl dog ikke reent!
Der maa jo være Raad — det var jo muligt
vi kunde frelse ham.

Agnese.

Hvad? frelse ham?

Eugenia.

Nu ja, det var jo tænkeligt.

Agnese.

O ja!
Vi søge Raad og Bistand hos min Farbror.

Eugenia.

Han mægter intet her — nej hør, min Broder,
Silvestro, er mig inderlig hengiven.
Han er ej stærkt begavet, men, min Frøken,
han gaaer i Doden for mig, hvis det fordres,
og han er kjendt paa Slottet.

Agnese.

O Veninde!
du Trøstens Engel! ak, hvorledes skal
jeg lønne dig for al din Kjærlighed?

Fjerde Akt.

Værelse hos Fabio, svagt oplyst.

Fabio, Bruno, Bartolo, Pandolfo og Borgere.

Bruno i Samtale med Fabio.

Ja naar du lover det saa bestemt, saa kan jeg jo ikke lade den Lykke gaae fra mig. Du maa ikke troe, at jeg selv bryder mig videre derom; men jeg troer nok, det vilde more min Kone at blive Hofskomager. Hvad?

Fabio.

Ja det kan du bande paa. Naa, min gamle Dreng! saa gjør du altsaa ikke flere Knuder? vel?

Bruno.

Nej, siden jeg nu engang har besluttet det, saa lad gaae! Min Kone ligger for Resten hjemme og sover; hun veed slet ikke, at jeg er rendt fra hende.

Fabio.

Ja hun vil takke dig imorgen. høit Naa, mine Venner! har I saa alle eders Mandskab parat?

Alle.

Ja!

Bartolo.

Ja, jeg har mine 30 Karle hjemme i Værkstedet, og jeg har hele Eftermiddagen gaaet og slebet mit Sværd. Det er saa skarpt, at det kan kløve et Haar paalangs, om det skal være.

Fabio.

Ja du er det tapreste Moskusdyr, som nogensinde har krydret Vorherres Luft. Lugten af dig skal rive Hertugen saadan i Næsen, saa Vandet skal rende ham ud af begge Øjnene. *til de andre* Ja, mine Venner! vi har nu en anseelig Borgerhær paa Benene, og *han vender sig til Bruno* vi gaae naturligviis meest med for Effektens Skyld, for vi holde os bagved, og naar det gaaer løs paa Fortet, saa tage de Adelige Stødet af.

Bruno.

Maa jeg gjøre et Forslag! Hvordan skal vi bære os ad med disse Søfolk, siden Bavnen nu ikke bliver tændt?

Fabio.

Vi er jo meget stærkere end de, og desuden ligge de jo paa deres grønne Øre. Vi har Fortet, inden de faae gnedet Søvnen ud af Øjnene, og lad dem saa komme!

Bruno.

Ja det er ikke fordi jeg er bange, men jeg har nu engang besluttet, at jeg aldrig vil have noget at gjøre med Matroser.

Bartolo.

Da vil jeg. De er ikke mere af Jern, end vi andre.

Fabio.

Aa de komme ikke. Men det er skjændigt, at vor smukke Plan saadan skulde ryge i Lyset. Men den Claudio, han slipper ikke for Galgen. Nu sidder han i det sorte Hul.

Claudio kommer med Sværd i Haanden.

Æren fremfor alt!

Fabio.

Ha, Claudio!

Alle.

Claudio!

Claudio.

Mine Venner! eders Planer ere opdagede!

Bartolo.

Opdagede?

Fabio.

Hvad skal det sige?

Claudio.

Nu skal du høre. Grev Hermion har faaet Nys om hvad I har for, Søfolkene staae under Vaaben, flere hæderlige Mænd have sluttet sig til, og før I naae Fortet, er hele eders Hær hugget sønder og sammen.

Fabio.

O det er den Skurk, som har forraadt os. Hug ham ned lige paa Stedet! Naa, hvorfor tøver I? Mester Bartolo, op med dit Sværd! lad os see hvor skarpt det er! Hvad, er I bange for en enkelt Mand? — Pandolfo!

Pandolfo trækker sin Kniv.

Lad gaae da!

Claudio.
svipper ham med Sværdet Kniven ud af Haanden.

Venner!

Bartolo.

Ja lad os først høre noget mere.

Bruno.

Ja det samme siger jeg. — Tal, Claudio!

Fabio.

Men han lyver — han lyver! Det er Løgn altsammen.

Claudio.

Mine Venner! Det forholder sig, som jeg siger. Men jeg har holdt mit Løfte; jeg har ikke forraadt nogen af jer. Der er ingen der veed, at I har nogen Deel deri. Gaa hjem til eders Huse, saa er det hele glemt!

Fabio.

Han vil bilde jer noget ind. Hør mig! Der er ikke det mindste i Vejen. Ja selv om det var sandt, at vi skulde slaaes med Søfolkene, saa er vi jo dobbelt saamange som de. Hører I?

Bartolo.

Ja det er sandt. Vi kan magelig magte dem.

Bruno.

Ja men jeg vil dog gjøre et Forslag.

Fabio ivrig.

Nej lad mig tale! — Mine Venner, brave og forstandige Medborgere! Er vi gamle Kjærlinger, der troe paa Kroniker? Nej, vi er Mænd — ikke sandt, Mester Bruno? vi er tænkende Mænd, der ikke lader os kyse af Spøgelser, og vi er trofaste Mænd, som

holde hvad vi har lovet. Og hvem er det, der vil skræmme Livet af os? Lad os see rigtig paa ham! Det er jo ikke andet end denne storpralende, forræderiske Slyngel, denne langbenede Tagrender og Bavnetænder, som imorgen, naar han bliver hængt, skal blive den meest langhalsede Fugleskræmsel, I nogensinde har seet. Skal vi lade os kujonere af ham? Skal han lægge Baand paa vores Tapperhed? Nej, mine Venner! det skal han ikke. Alting er jo endnu, som det var før; Hertugen er den samme Skurk, og vi ere de samme brave Mænd, og vore høje Patroner beskytte os, og Æren vinker os, og Lykken kalder os, ligesom de gjorde før. Hvad er der da i Vejen? Mod i Brystet, gamle Drenge! Op med Hovedet, ud med Sværdet, ned med Forræderen!

Alle.

Leve Fabio!

Claudio.

Venner!

Fabio.

Stop Munden paa ham — hører I!

Bartolo.

Ja ned med ham! ned med ham!

Claudio *sætter sig i Forsvarsstand.*

Tag jer i Agt!

Pandolfo *løfter Kniven.*

Tag Sliren fra ham, saa skal jeg.

Bruno.

Nej, lad ham først tale! Claudio skal tale! Det siger jeg.

Claudio.

Mine Venner! Lykken vinker, siges der. Det er sandt, den vinker os alle. Men hvorfor vil I kjøbe den med Sværdet, da I dog kan faae den langt billigere og sikrere. Kast det Værktøj, som eders Haand ikke er vant til at føre, og grib igjen eders Syl eller Naal, eders Hammer eller Høvl!

Fabio.

Det er Brøvl.

Pandolfo.

Ja, ned med Hertugen!

Fabio.

Er vi Mænd eller er vi Faarekyllinger? Hvis vi er Faarekyllinger, saa lad os krybe i Krogene og pibe, men er vi Mænd, saa sige vi: Æren fremfor alt!

Pandolfo.

Bravo!

Claudio.

Ja Æren fremfor alt og især fremfor Galgen!

Bruno.

Galgen? Hvad skal det sige? Hvad har vi at bestille med Galgen?

Claudio.

Nu, naar Hertugen sejrer, vil han naturligviis lægge Beslag paa eders Halse.

Fabio.

Snak! Jeg svarer jer allesammen til eders Halse.

Bruno.

Nej hør, Fabio! det kan du dog ikke.

Bartolo til Claudio.

Saa I mener virkelig, at — tager sig til Halsen.

Claudio.

Hvor kan I tvivle? Og hvad kan det hjælpe at I raabe paa Æren? I gjør jer til Værktøj for eders Patroners Ærgjerrighed og denne rødnæsede Slyngels Havesyge; I gjør et uretfærdigt Oprør, som maa mislykkes — er det Vejen til Æren? nej, det er den korteste og bredeste af alle dem, der føre til Galgen.

Bruno.

Ja alt det har min Kone ogsaa sagt, det kan man forstaae.

Fabio.

Aa lad ham præke! Vi bryde os ikke en Døjt derom. Kom, mine Drenge, afsted! det er paa Tiden.

Pandolfo.

Ja her er jeg!
gaaer med et Par Andre over til Fabio.

Fabio.

Mester Bruno!

Bruno.

Nej, jeg gaaer ikke med.

Fabio.

Hvad — du gaaer ikke med?

Bruno.

Nej, jeg har jo engang besluttet, at jeg ikke vil give mig i Kast med disse Matroser, og en Mand skal staae fast —

Fabio.

Aa du er ingen Mand, du er en jammerlig Vendekaabe, en Nathue! Men lad ham rende og holde sin Kone i Skjørtet. Kom, I andre! Kom, lille Bartolo, min Lugteprinds! Vi skal afsted — Naa, er du falden i Søvn?

Bartolo.

Nej, men jeg gaaer ikke med.

Fabio.

Hvad, er du ogsaa bleven en Forræder?

Bartolo.

Du er selv en Forræder.

Fabio.

Og det vil I taale? Den elendige Pralhans! Men han skal fortryde det. Vi andre lade os ikke skræmme. Kom, Gallo! kom, Pancrazio! kom, Filiberto, min tappre Dreng! Nej see, hvor de staae. Er I Mænd? er I Fædrelandsvenner? O I er de elendigste Kjødhoveder allesammen.

gaaer, fulgt af Pandolfo og et Par Andre.

Claudio.

Jeg maa efter ham, han røber det hele. Dog først et Ord endnu. Mine Venner, I har viist jer som brave Mænd, og I kan stole paa, at ingen skal

erfare hvad der er skeet. Men er der nogen af jer, som vil vove noget for sin egen Lykke, er der nogen, der vil tjene det Land, som har fostret ham, og den Regjering, som han har svoret Lydighed, saa følg med mig, og jeg lover, at I skal blive belønnede derfor.

Alle.

Claudio leve!

de gaae.

Bruno

prøver at standse dem.

Nej hør! maa jeg gjøre det Forslag, holder et Par tilbage at jeg i det mindste gaaer hjem og lægger mig.

de gaae.

Sal paa Slottet. Det er mørkt.

Agnese og **Eugenia** komme i Rejsedragt. **En Tjener** følger dem med en Lampe.

Agnese.

Ak, heller ikke her din Broder findes.
Hvor bliver han dog af?

Eugenia.

Min kjære Frøken!
han kommer nok, naar alt er bragt i Orden.
Hvad skal vi her? Kom, lad os os gaae tilbage
til eders Værelser og vente der!

Agnese.

Jeg kan ej holde ud at sidde rolig.
Ak, snart er det for silde. Seer du ikke,
det gryer ad Dag?

Eugenia.

Nej, det er ganske mørkt.

Agnese.

Ak nej! der er en Uro, som mig ængster,
jeg hørte nylig Larm og Raab fra Gaden,
alt Byen vaagner, frygter jeg.

Eugenia.

Vist ej,
min kjære Frøken!

Agnese.

Hvorfor tøver han?
Han veed jo, vi har ingen Tid at spilde.
til Tjeneren
Hør, du jo kjender Vejen ned til Fængslet,
før os derned!

Eugenia.

Men hvad kan det da nytte?
Silvestro maa jo først os bane Vejen,
han sikkert er dernede.

Agnese.

Nu velan!
saa gaae vi ham imøde, spare ham
den halve Vej. Eugenia, saa kom!
gaa med! Jeg kan umulig vente længer.

de gaae.

Hertugen kommer fra den anden Side, fulgt af en **Tjener** med en Lampe.

Hertug.

Saa er det da Silvestro, som i Nat
har Vagt i Forgemakket? dog du saae,
han var der ej; der sad et Par Drabanter,
som nikked dybt for Søvnens Majestæt
og glemte ganske vor — det var det hele.
Ja sandelig, vi bliver godt bevogtet!

fortrolig

Det ængster mig, at hver Gang jeg er vaagnet
i Nat, jeg hos Prindsessen har seet Lys;
jeg frygter hun er syg, hun var ej frisk
i Aftes. Og da nu min Kavaleer
har anden Tjeneste, saa maa jeg selv
see til at skaffe mig lidt Underretning
om hvordan alting staaer. — Kom med, min Ven!

de gaae ud til den modsatte Side.

Eugenia og **Agnese** komme med **Silvestro**, som bærer Lampen.

Silvestro sætter Lampen fra sig.

Nej, eders Højhed! det gaaer aldrig an,
at selv I gaae derned; det vilde vække
formegen Opsigt. Men da I vil tale
med Claudio, før han forlader Slottet,
saa fører Stefano ham flux herop;
og naar det jer behager, skal jeg selv
besørge ham ned ad den anden Trappe.
Saaledes vil han slippe, mindst bemærket,
igjennem Slottets Port.

Agnese.

Tak, ædle Ridder!

Eugenia.

Og alt med Fængslet er i Orden?

Silvestro.

Ja!
Ved Guld og Løfter har jeg vundet Vagten
og Fangefogden, de vil ej os hindre.
En Jernstang brydes ud af Fængslets Glug,
at det kan synes, han er sluppen ud
ad denne Vej, og svømmet over Graven.

Eugenia.

Det sidste Paafund er vel unødvendent.

Silvestro.

Nej, kjære Søster! ellers vil man snart
opdage, det er os, som har ham hjulpet.

Eugenia.

Nu, det kan ikke skjules. — Ja, Silvestro!
nu maa vi tale ligefrem med dig,
hvad ej vi voved før af Frygt for Modstand.

Silvestro forskrækket.

Hvad, er der meer?

Eugenia.

Een Ting endnu, min Broder!
Vi ønske nemlig ikke blot, som du
har troet, et Møde her med Fangen.
Nej, vi vil flygte selv.

Silvestro angst.

Hvad mener du?

Eugenia rolig.

Jeg mener, hvad jeg siger: vi vil flygte,
vi søge Tilflugt hos Grev Hermion,
han skaffer vel os bort.

Silvestro.

Men hvad er Grunden?

Eugenia.

Hvad Grund behøves, uden at vi vil det?
Det maa dig være nok.

Silvestro.

Nej, kjære Søster!
det gaaer ej an.

Eugenia.

Det skal gaae an.

Silvestro.

Men jeg da?

Eugenia.

Du flygter med.

Silvestro forskrækket.

Gjør jeg?

Eugenia.

Naturligviis.

Silvestro.

Jeg flygte bort! Nej, lad mig blive her!
Ak, eders Højhed! hør, jeg har forsømt
inat min Tjeneste; jeg har befriet
min Hertugs Fiende — det er meer end nok.

Agnese.

Nu vel, Hr. Ridder! modtag da vor Tak
for hvad I alt har gjort! forraad os ikke!
Vi hjælpe vel os selv.

Silvestro.

I vil da flygte?

Eugenia.

Ja vist, og du maa med.

Silvestro.

Ak, maa jeg det?
resigneret
Nu vel, Eugenia! saa lad os flygte!

Tjeneren bringer **Tommaso**, ifort Claudios Kappe og Hat.

Silvestro.

Der kommer den Ulykkesfugl! af Gud!

Tommaso *afsides.*

Jeg troede, at de vilde føre mig lige lukt ind i Galgen; men jeg skal maaskee forhøres først. Naa lad dem kun komme! De skal ikke lure mig af, at jeg ikke er Claudio.

Han stiller sig i Forgrunden paa den mørkeste Side og trækker Hatten dybt ned i Øjnene.

Silvestro *som har talt med Damerne.*

Min Herre! Prindsessen ønsker at tale med jer.

Tommaso *afsides.*

Prindsessen? Skal hun forhøre mig? Det kan blive løjerligt nok.

Silvestro *til Tommaso.*

Min Herre! jeg sagde, at hendes Højhed ønskede en Samtale med jer.

Tommaso.

Godt! *afsides* Lad hende komme til mig, hvis hun vil noget.

Eugenia *til Silvestro.*

Du sagde dog, at hendes Højhed ønsked
at tale med ham?

Silvestro.

Ja, det gjorde jeg.

Eugenia.

Det er forunderligt, han kommer ej!
Hvad gaaer der af ham?

Agnese.

Ak, Eugenia!
Han er fortørnet, jeg har haanet ham,
han kan kun vente Spot fra mine Læber.
Siig du et Ord, som mildne kan hans Sind,
tal til ham — hører du!

Eugenia.

Nu vel, min Frøken!

Tommaso afsides.

Der kommer nok en Aalekvabbe — nej det er et Fruentimmer.

Eugenia til Tommaso.

Min Herre! I veed endnu ikke, hvem I skylder eders Befrielse.

Tommaso afsides.

Min Befrielse? hvad skal det sige? O det er bare Mading til at fange mig.

Eugenia.

Frelsen er kommen fra den Side, hvor I maaskee mindst ventede den. Det er Prindsessen, I har at takke derfor.

Tommaso.

Saa? affides Nej, I fanger mig ikke saa let.

Eugenia affides.

Hvad?, det rører ham ikke? Det er jo ubegribeligt. høit I den sidste Samtale, hendes Høihed havde med jer, kom hun til at sige noget, som hun nu ønskede usagt. — Hører I, Hr. Claudio?

Tommaso.

Ja! affides Hun skal ikke pine to Ord ud af mig.

Eugenia affides.

Det Menneske er mig en Gaade. høit I har sandelig ingen Ret til at føle jer krænket, min Herre! Hendes Høihed har gjort langt mere for jer, end I nogensinde kunde fordre.

forlader ham.

Tommaso affides.

Ha, ha! nu er hun færdig.

Eugenia til Agnese.

Ak, kjære Frøken! han er ubønhørlig.
Han staaer med sænket Hoved, svarer intet;
mit Ord er spildt paa denne Trods.

Agnese.

Nu vel!
Han vil, at jeg skal selv ydmyge mig.
Ak jeg har ham fornærmet — det er billigt!
Der er ej anden Hjælp.

gaaer rask hen til Tommaso.

Hr. Claudio!

Tommaso afsides.

Der har vi Nummer tre.

Silvestro.

Tys — der kommer nogen!

blæser Lampen ud.

Hertugen kommer med sin **Tjener**.

Hertug.

Hvor kan hun være henne? Det er sælsomt!
Jeg kan det ej forstaae. lytter Ha, hvad er det?
Det lyder jo som Vaabenlarm! Ved Himlen!
der noget er paafærde hist paa Torvet,
som jeg maa vide. til Tjeneren Følg mig!

gaaer rask mod Udgangen

Ha, hvem der?
Naa, lys mig! lad mig see!

Silvestro.

Ak, eders Høihed!

Hertug.

I her, Silvestro! og — lad see! — min Frøken!
Hvor er min Datter henne?

Agnese træder frem.

Kjære Fader!

Hertug.

Du ogsaa her? Nu hvad skal det betyde?
Jeg troer dig syg, jeg iler til dit Kammer,
da Hr. Silvestro ej er til at finde,
men Sygdommen er glemt, og Lejet tomt.
— Hvad gjør du her?

Eugenia.

Min Hertug! da Prindsessen
ej kunde sove, fik vi Lyst at gaae
lidt om paa Slottet. Til min Broder flux
jeg sendte Bud og fik hans Følgeskab.

Silvestro.

Ja, eders Høihed! saadan gik det til.

Hertug peger paa Tommaso.

Men hvem er denne Mand?

Silvestro.

Ak, ædle Herre!

Hertug.

Kom hid med Lampen! lad mig see!

Silvestro falder paa Knæ.

Min Hertug!

tilgiv mig! ak, jeg er uskyldig.

Hertug.

Tal!

hvad er paafærde? Jeg vil alting vide.
Hvem er den Mand?

Silvestro.

Ak, det er Claudio.

Hertug.

Hvad? Claudio?

Silvestro.

Ja netop ham.

Hertug.

Hvordan?

Agnese.

Ja det er ganske rigtig ham, min Fader!
Det er den Claudio, som I forfølger;
vi har befriet ham.

Hertug.

Har I?

Silvestro.

Ak ja!
Og vi vil flygte med ham.

Hertug.

Ha, min Datter!
det er en sælsom Færd. Forklar mig alt!

Agnese.

Ak, Fader, det er Nøden, som mig drev,
I vilde twinge mig til Ægteskab,
som var min Sjæl forhadt.

Hertug.

Og du vil flygte
fra mig? og du vil følge den Forræder?

Agnese stolt.

Jeg følge vil mit Hjerte.

Hertug stærkt bevæget.

O Agnese!
Saa har da den Forvovne naaet sit Maal;
saa har han da formaaet at sønderbryde
det Baand, som var mit Hjerte dyrebarest.
Du Himlens Herre! du det veed, hvor høit
jeg elsked dette Barn, hvor let min Villie
sig bøjed for et Ord fra hendes Læber.
Hun vidste det, men tav og smeded Rænker;
nu, selv hun bortslængt har sin Barneret.
— Farvel, min Datter!

Agnese.

Kjære Fader, hør!

Hertug.

Gaa bort! —

til Tommaso

Men du som kroer dig af din Sejer,
end har dog ej du vristet Spiret ud
af denne Haand. Hvad du forbrød, den Fred
og Kjærlighed, som du har myrdet her,
den kan jeg aldrig vække meer til Live;
men jeg kan standse dig, før Byttet gribes,
og det jeg vil. — Silvestro, denne Mand
skal føres strax til Galgen — hører du!
Hent Vagten flux!

Silvestro hurtig.

Jeg iler, eders Højhed!
gaaer ud ad den bagerste Dør.

Tommaso afsides.

Det lader virkelig til, at han nu vil gjøre Alvor af det, og faae mig ordentlig hængt. Naa lad gaae! jeg er ikke den første, som er gaaet den Vej. Jeg kan rigtignok ikke nægte, at jeg vilde ønske, det var vel overstaaet.

Agnese til Eugenia.

Ak, min Veninde! nu er alting tabt.
kaster sig til hendes Bryst.

Hertug.

Der er en sælsom Uro trindt i Luften,
det klinger fast som Vaabenlarm — lytter nu atter!
Ha, noget maa det være.

Silvestro kommer aandeløs.

Eders Højhed!

Hertug.

Hvad er i Vejen?

Silvestro.

Ak, det er vist Oprør.

Hertug.

Hvad, Oprør?

Silvestro.

Ja, de slaaes af alle Kræfter,
de raabe: ned med Hertugen!

Hertug.

Hvor slaaes de?

Silvestro.

Ak her paa Slottet -- ja, paa Gaden med,
der er en Støj, en Larm — af Gud!

Hertug.

Ha hvem
tør bryde Freden her? Ved Himlens Magter!
de skal fortryde det. drager sit Sværd Silvestro, rap dig!
Hent mig Drabanterne fra Forgemakket!
Silvestro gaaer mod Sidedøren, men standser, da Odoardo kommer.
Vi vil dog snakke lidt med disse Folk,
og lære dem Respekt.

Grev **Odoardo** kommer ind ad den bagerste Dør, fulgt af **Adelsmænd** og **Soldater** med Fakler.

Hertug.

Grev Odoardo!
Ha, I kom ret tilpas!

Odoardo.

Ja ganske vist.
Maa jeg saa bede jer om eders Sværd,
I er min Fange.

Hertug.

Hvad?

Agnese.

Du milde Himmel!

Odoardo.

I er min Fange, hører I!

Hertug.

Hr. Greve!

Odoardo.

Ja, Slottet har jeg taget, som I seer,
og nu, i denne Stund, besættes Fortet
af mine Tropper.

Hertug.

Ha, Forræderi!

Odoardo.

Saa kalder man det aldrig, naar det lykkes,
og her er Sejren vor. Jeg kalder heller
det Gjengjæld – Tak for sidst. Kan I forstaae mig?
I havde kuet os — ej sandt? I havde
jo kjækt beskaaret, ja tilintetgjort
den Frihed, som Aarhundreder os gav.
Men I tog fejl, I glæded jer for tidlig;
nu kommer Hævnens Stund.

Hertug betvinger sin Harme.

Hvad vil I da?

Odoardo.

Vi bruge Magten paa en anden Viis,
end I har gjort; vi er beskedne, Herre!
Vi kun os sikre vil. I slipper blot
det Scepter, I har misbrugt.

Hertug.

Død og Helved!

Odoardo.

Thronfølgeren, som selv I valgte, Grev
Uberto, bliver eders Eftermand
og ægter eders Datter ligefuldt.
Jeg har sendt Bud til ham, han kommer hid,
saa kan vi ordne Sagen.

Hertug.

Ha forvovne,
skamløse Skurk! hvor har du lært med eet
de frække Lader og den høje Tale?
Hvem gav dig Magt, en Niding som du er,
en usfel Stimand, der i Nattens Mulm
anfalder den, du logred for ved Dag,
hvem gav dig Magt og Ret i denne kjælne,
daadløse Haand at veje Spiir og Kroner?
Ha, bøj din Ryg! knæl dybt til Jorden ned
og bed om Naade for din svare Brøde!
Synk flux i Støvet; thi nu blinker over
dit Hoved alt det skarpe Hævnersværd!

Odoardo træder tilbage, lidt forvirret.

Nu, Hævnen hører os til — ikke jer.
affides til sit Følge
Vær rolig! vi skal nok faae Bjørnen tæmmet.

Grev **Uberto** kommer med sin **Page**.

Odoardo.

Vor nye Hertug leve!

Følget.

Han leve!

Uberto.

O ædle Herrer! tag vort Hjertes Tak!
Den sjeldne Tillid, I har viist os her,
skal vi, om Gud vil, fyrstelig belønne.

Hertug.

Hvordan? I ej forsmaaer en saadan Hylding?
I takker for den?

Uberto.

Ak, hvad skal jeg gjøre?
Naar Folket fordrer det, er jeg jo tvungen.

Hertug.

Elendige!

Uberto.

Vær ikke vred, min Hertug!
Det er vel slemt, men ikke, som I tænker;
jeg bliver eders Svigersøn som før.
til Agnese
Ja, hulde Brud! ej eders Solskinsøje
skal mørknes meer af Taarer. Vær I rolig!
jeg holder mine Løfter som en Mand.
til Adelsmændene
Nu, ædle Herrer! hvad skal her forhandles?
taler sagte med dem.

Agnese gaaer hen til Hertugen.

Ak, Fader!

Hertug.

Kom, mit Barn! min kjære Datter!
Jeg vidste nok, du vilde tro mig blive.

Agnese.

O kjære Fader! tilgiv mig min Skyld!

Hertug.

Mit Barn, forlad du min! Jeg føler nu
hvad jeg forbrød, idet jeg vilde knytte
dit friske Liv til hiin Elendiges.
Nu kommer Straffens Stund. Ja sandelig,
jeg bøder haardt, fordi jeg gik og kjæled
for denne Slangeyngel, vilde kjøbe
dens Venskab med mit eget Kjød og Blod.
Ha, hvorfor knuste jeg den ej, da mat
og usfel den sig krymped for min Fod?
Hvi fodred jeg den selv, saa den fik Kræfter,
saa atter lumskelig om mig den slynged
i Knude sig — og lænkebandt min Arm?

Agnese.

O den kan atter blive fri, min Fader.

Hertug.

Ha, hvis det skeer, da lover jeg ved Himlen,
at jeg skal handle som en ærlig Karl,
og uden Skaansel gaae den lige Vej,
og aldrig lefle meer med nogen Fordom.
til Adelsmændene, med Værdighed
See, her er jeg. Hvad har I meer at sige?

Uberto.

Min Hertug! som I veed, forlanger Folket —

Hertug.

Hvad? Folket?

Uberto.

Nu ja, de som nu har Magten.

Hertug.

Og dem I kalder Folket?

Odoardo.

Ja, med Rette!
thi det er Folkets Nød, som væbned os,
og det er Folkets Krav, vi her forkynde.

Hertug.

Og det er Folkets Mund, I taler med,
og Folkets Øje, hvormed I har seet,
og det er Folkets Ryg, som føler Svøben,
og det er Folkets Bug, som I vil mætte!
Bliv saadan ved! Lad os faae hele Remsen!
— Nu vel! hvad fordrer dette Folk?

Odoardo.

Det har
vi sagt jer alt. I afstaaer Hertugkronen
til eders Svigersøn.

Hertug.

Min Svigersøn!
Her har I jer forregnet, thi min Datter
ej ægter denne Mand.

Uberto.

Hvordan, min Hertug?

Odoardo.

Ha, Skaden bliver hendes, ikke vor.

Uberto.

Men, kjære Morbro'r!

Odoardo.

Sagen bli'r den samme;
I afstaaer Kronen da til Grev Uberto.
Forstaaer I mig?

Hertug.

Heel vel! Dog her I har
igjen forregnet jer. Jeg gjør det ej.

Odoardo.

I gjør det ej?

Uberto.

O gjør det, eders Højhed!
Lad os faae alting ordnet med det Gode!

Hertug.

Jeg har jer svaret alt.

Odoardo.

Nu, hvem vil bede,
naar man har Ret at byde. Hør mig da:
I skal!

Hertug.

Er det da jer, jeg skylder Magten?
Nej sandelig, jeg fik den ovenfra,
og jeg har ikke Ret at slippe den,
før Himlen fordrer selv sit Laan tilbage.
— Den gyldne Ring, som smykkede mit Hoved
i tredve Hædersaar, jeg skulde rive
med egen Haand fra denne Tinding, slænge
den ned i Skarnet! Nej, ved Himlen, nej!
det gjør jeg ikke!

Odoardo.

Saa maa vi det gjøre.

Uberto.

O kjære Hertug! vær dog lidt fornuftig!

Odoardo.

Nu, vi kan twinge jer.

Hertug.

Hvad — twinge mig?
Nej, slig en Magt man raner ej sig til.
Hvad kan I vel? Nu, I kan bruge Trusler,
ja — om I vil — saa kan I lægge Haand
paa eders Hertugs Liv, men twinge mig —
det kan I ej: min Villie er min egen,
og Kronen slutter sig til dette Hoved,
saa fast som dette Hoved til sin Krop.

Uberto.

Det bliver slemt at faae det bragt i Orden.

Odoardo.

Hvordan? Mig synes, som jeg hører Larm
og Vaabenbrag! Ha, hvad kan det betyde?

Greve Hermion kommer med Soldater.

Hermion.

Ned med Forræderne! Vor Hertug leve!

Odoardo.

Ha, hvem er det?

Hermion.

En gammel Skolemester,
som har med Riset listet sig herop,
at holde Styr paa eders Drengekaadhed.
— Naa, før saa flux dem hen i Skammekrogen!

Odoardo
da Hermions Soldater gribe ham.

I vover!

Hermion.

Ja, det vover jeg. Afsted!
i Fængsel med dem!
Soldaterne gaae med Odoardo og hans Følge. Faklerne slukkes, det bliver Dag.

Hertug.

O min kjære Broder!
du kommer som en Engel.

Hermion.

Ikke sandt?
Men dog lidt sildig, thi vor Magt var ringe,
vi voved ej at splitte den, før Dragen
var ramt i Hjertet. Nu er det da skeet.

Hertug.

Fortæl mig alt! du har da kæmpet?

Hermion.

Ja!
jeg er paa een Gang bleven til en Helt;
dog Æren er ej min. Der er en Mand,
som fik et Nys om disse Herrers Planer;
han tog mig med. Paa hans Raad fik vi Hjælp
af Flaadens Mandskab, ja han samled selv,
som i et Nu, en Skare Borgermænd,
der kom os ret tilpas. Saa tog vi fat,
og skjøndt det kneb, løb vi dog af med Sejren.
Og mens saa hiin Mand gjorde Fanger hist,
fløj jeg herop for Fanger at befrie.

Hertug.

Ja du har mig befriet, kjære Broder!
dig skylder Kronen jeg for anden Gang.
Men hvem er denne Mand?

Hermion.

Det er den samme,
som alt igaar sved denne Rovfugls Vinger,
idet han tændte Bavnen.

Hertug.

Tændte Bavnen?
Det var jo Claudio, som tændte den.

Hermion.

Ja ganske vist! og det er Claudio,
som frelste dig idag.

Hertug.

Hvad, Claudio?
han er jo fængslet. Ha, nej det er sandt,
han er jo her. Hør, Claudio, træd frem!

Tommaso.

Eders Højhed maa ikke tage det fortrydeligt op,
men det er rigtignok en Fejltagelse.
kaster Kappe og Hat.

Hertug.

Hvad seer jeg? Han har altsaa gjækket os!
Og du, min Ven, er gaaet i Fængslet for ham?

Tommaso.

Ja jeg skal sige eders Højhed, Claudio havde ikke selv Tid, og saa var han saa god at overlade mig sin Plads.

Agnese til Eugenia.

O min Eugenia! Nu klares Himlen.

Hertug.

Naa, kjære Datter? har endnu du Lyst
at flygte bort med ham?

Agnese.

Ak nej, min Fader!

Hertug.

Nej jeg vil troe det. Men den Claudio
er dog en Troldmand, det kan ikke nægtes.
Mens hist han fører Sværdet som en Helt
og redder os, der sove. Liv og Krone,
saa spøger han paa samme Tid heroppe,
og dirker Fængsler, dirker Hjerter op,
og jager Pigebørn fra Sygelejet,
og lokker selv Silvestro til Bedrift.
Nu sandelig, han er vor Overmand,
og aldrig meer, hvor stolt endog han taler,
skal jeg beskylde ham for Praleri.

Uberto kaster sig paa Knæ

Af eders Højhed! tilgiv mig!

Hertug.

Hvordan?
Den Skurk er ikke fængslet med de andre?

Hermion.

Han er uskyldig; Fejlen er kun din,
som stilled ham saa højt, at han blev svimmel.
Nu er naturligviis han drattet ned,
og du maa hjælpe ham paa Benene.

Hertug.

Nu vel! Rejs jer, Hr. Greve!

Uberto græder.

Store Hertug!
Mit Hjerte smelter som en — som en Sol —
som Bækken — som naar Solen — af min Hertug!

Claudio kommer med **Borgere** og **Sømænd**.

Alle.

Hertugen leve!

Claudio knæler.

O eders Højhed!

Hertug.

Rejs dig, unge Helt!
thi det er mig, som bede skal og takke.
Kom til din Hertugs og din Faders Bryst!

Claudio.

Min Hertug! jeg er kun en Lykkeridder,
hvem uden eget Værd den høje Himmel
har givet Held i dette Vovespil.
Dog, Herre! vil I vise mig en Naade,
saa brug det Sværd, som jeg for jer har draget,
ja lad mig tjene jer, og I skal see,
at Sejr og Lykke følge mine Fjed.
Jeg praler ej, min Hertug, men jeg bærer
i Hjertet en usvigelig Forvisning,
at jeg skal naae det Maal jeg kæmper for.

Hertug.

Min kjække Svend! den Bøn vi gjerne høre,
vi bruge skal dit Sværd, vær vis derpaa!
men du maa kæmpe blot for dette Land
og vor Person; thi hvad dig hidtil vinked,
det har du vundet alt — Ej sandt, min Datter?

Claudio til Agnese

O hulde Frøken! glem hvad jeg har sagt,
jeg føler selv med Skam jeg var for dristig.

Agnese.

For dristig er kun den, som ikke naaer
det Maal, han griber efter.

Claudio.

O men jeg —
er jeg da ej for dristig, naar jeg vover
at gribe denne lille Haand og kalde
den min?

Agnese.

Ak tal dog ej om Dristighed!
Den er jo din, *rækker ham den anden Haand* ja de er begge dine,
de vil ej tjene nogen anden Herre.

Claudio.

Madonna! min Agnese! o min Drøm!
min underfulde, sande, søde Drøm!

Agnese.

Ak Claudio, det var jo mig som drømte,
og dig der vækked mig til Liv og Klarhed.
Din var jeg, før jeg aned det, i Drømme,
og din er nu jeg vaagen.

Claudio.

Min Agnese!
knæler for hende.

Hermion.

Men Claudio! du glemmer reent din Fader.

Claudio.

Nej aldrig, kjære Fader! jer jeg glemmer;
hvad var jeg bleven vel foruden jer?

Hermion.

O tal ej derom! Jeg var overflødig,
du havde fundet vel en anden Støtte;
thi hvad der fordres, naar Bedrift skal øves,
er ikke Raad og Hjælp, det er jo Kunster,
som alle kan. Nej her det gjælder om
det rette Heltemod, min brave Dreng!
Det gjælder om, som du os klart har viist,
at skue stadig frem og ej tilbage,
at holde Haabet fast med begge Hænder,
og bygge trøstig paa sin Ungdomsdrøm.
— Ja her det var en Drøm, som avled Daad,
og det var Daad, som gjorde Drøm til Sandhed.
Den kjække Drømmer leve! leve hun,
hans fagre Drøm, som nu han vaagen favner!

Jubelraab.

En Fortælling i „Tusind og een Nat“ har givet Forf. Motivet til den Scene, som ender første Akt; men for Resten er Stykkets Fabel hans egen Opfindelse.